

Hồi 6

TÂY VỰC HUYỀN CUNG

Tiếng chân nhẹ nhàng như tiếng mèo bước nhưng Lãnh Nhật Phong vẫn cảm nhận được, và chàng còn có thể suy đoán những bước chân kia là của ai. Chắc chắn không thể là tiếng chân đi của một nam nhân, dù nam nhân đó có là thư sinh trói gà không chặt.

Nếu không phải nam nhân thì ắt phải là nữ nhân, nhưng đâu phải nữ nhân nào cũng có bước chân êm ái, nhẹ nhàng như vậy, mà muốn có được những bước chân đó phải là một thực nữ. Chính vì lẽ đó mà cổ nhân thường ví von chân của thực nữ là những gót sen.

Chính những tiếng chân đó khiến cho Nhật Phong cũng phải có một chút tò mò, tự hỏi:

- Người đang đến là ai? Nếu không phải là Kha Cát Cát thì phải là một mỹ nhân tuyệt trần của Huyền Cung.

Mỹ nhân đó đã đứng trước cửa phòng Nhật Phong, nhưng xem chừng còn lưỡng lự mà không mở cửa mặc dù cửa phòng không hề cài then đóng chốt.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi của sự im lặng, Nhật Phong suy tưởng đến một người, Chu Thể Loan. Nàng giờ đây đang ở đâu, và Nhật Phong đã đi tìm nàng bằng thanh Long kiếm nhuốm đầy máu.

Nhật Phong trong một khoảnh khắc hoài niệm, buộc miệng:

- Ôi ... Lưới tình ...

Lời chàng vừa thốt cũng là lúc cánh cửa phòng hé ra, và quả đúng, người đến tìm Nhật Phong là một giai nhân.

Nàng nhìn Nhật Phong nói:

- Đúng ... Chữ tình nặng lắm.

Nhật Phong nhìn nàng.

Mỹ nhân cũng rọi đôi thu nhãn như muốn thâm tóm khuôn mặt anh tuấn lãnh cảm kia vào hai con ngươi của mình.

Nhật Phong đứng lên:

- Nhược Mai Lâm !

Mai Lâm mỉm cười :

- Có thể Lãnh huynh không ngờ gặp Nhược Mai Lâm ở Huyền Cung.

Nhật Phong lắc đầu :

- Nhật Phong không ngạc nhiên khi thấy Nhược Mai Lâm ở Huyền Cung.
- Phải vậy không?
- Tất nhiên như vậy rồi, bởi Nhược Mai Lâm là chủ nhân Đăng Cung, và cũng có một chữ tình như Nhật Phong.

Mai Lâm cười khẩy rồi nói:

- Nhật Phong biết được Nhược Mai Lâm có một chữ tình rất nặng, vậy xin hỏi Lãnh huynh chữ tình đó Mai Lâm đã trao cho ai.

Nhật Phong nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Nàng đã trao cho Nhật Phong.
- Đúng, còn Nhật Phong thì đối với Mai Lâm thế nào?
- Nhật Phong cũng có một chữ tình, nhưng chữ tình đó đã trao cho Chu Thể Loan.
- Chính vì Chu Thể Loan mà Long kiếm nhuộm máu giang hồ, chính vì Chu Thể Loan mà Nhật Phong trở thành tội nhân của thiên hạ, cũng chính vì Chu Thể Loan mà Nhược Mai Lâm cũng như Mộng Đình Hoa chỉ là những kẻ đến sau chạy theo một cái bóng để rồi tự trách mình.

Nàng bước đến trước mặt Nhật Phong:

- Cái bóng đó đâu rồi, phải chăng nó đã chui tọt theo chữ tình của Nhật Phong?
- Lưới tình thật mênh mông và không có lối ra.

Nhật Phong thở dài rồi nói:

- Nhược Mai Lâm đến tìm Nhật Phong không phải chỉ vì chữ tình.

Mai Lâm gật đầu:

- Nếu vì chữ tình thì không đúng rồi. Với lại Nhật Phong đang có mặt ở Huyền Cung chứ không phải là Trung thổ. Nhược Mai Lâm đến thỉnh cầu chủ nhân Huyền Cung Kha Mộc Bài.
- Lãnh Nhật Phong cũng nghĩ như vậy.
- Đã nghĩ tất Lãnh Nhật Phong biết mình phải làm gì?
- Nhật Phong tự quyết định được hành động của mình, nhưng các bằng hữu của Nhật Phong đâu?

- Chỉ còn thiếu Lãnh Nhật Phong mà thôi.

Nhược Mai Lâm nhìn chàng :

- Chúng ta đi chứ?
- Tất nhiên rồi.
- Thanh Long kiếm của Nhật Phong e rằng một lần nữa phải nhuộm máu.
- Hy vọng điều đó đừng xảy ra.

- Nếu Long kiếm không nhuộm máu thì Nhật Phong khó mà thấy lại được những bằng hữu của mình trước khi rời Tây Vực Huyền Cung.

Nàng dứt lời quay lưng bước ra khỏi thư phòng của Lãnh Nhật Phong. Những bước chân của Mai Lâm như nhảy múa trên những viên đá hoa cương thì đúng hơn chứ không thể nói nàng đang bước Nhật Phong bước theo nàng.

Dọc theo hành lang của Huyền Cung, cứ mỗi năm trượng lại có một võ sĩ với nét mặt lạnh như những pho tượng đồng đứng gác.

Những võ sĩ đó thờ ơ ngay cả với Nhược Mai Lâm, và càng không màng đến Lãnh Nhật Phong đang đi phía sau nàng. Tất cả những võ sĩ đều đứng trong tư thế khai cuộc, tay đặt vào chuôi đao, lạnh lùng như đang chuẩn bị bước vào một cuộc đấu sinh tử.

Đi hết hành lang đó, Nhược Mai Lâm đưa Nhật Phong đến phía sau Huyền Cung. Một thảm cỏ rộng trên hai mươi trượng vây quanh thảm cỏ đó là những tên võ sĩ nai nịt chỉnh tề. Nhìn những khuôn mặt đó, Nhật Phong có cảm tưởng mình đang đối mặt với những pho tượng đồng vô tri vô giác, những con người đã mất tất cả cá tính của một con người.

Nhật Phong vừa xuất hiện cùng với Nhược Mai Lâm thì Kha Bạc Kim, Lâm Thanh Tử và Tống Hàn Giang cùng Mộng Đình Hoa toan bước ra khỏi thảm cỏ đón chàng, nhưng mọi người đã bị những tên võ sĩ rút ngay khoai đao chặn lại.

Tống Hàn Giang nhún vai:

- Nhật Phong, người thấy rồi đó.

Nhật Phong bước đến đối mặt với họ.

- Tất cả mọi người đều đứng bên trong, chẳng lẽ Nhật Phong lại đứng bên ngoài.

Nhật Phong bước luôn vào đứng với Lâm Thanh Tử, Kha Bạc Kim, Tống Hàn Giang và Mộng Đình Hoa.

Đình Hoa liếc trộm chàng:

- Lãnh đại ca không bị gì chứ?

- Rượu Tây Vực uống vừa ngon vừa ngủ được. Còn muội như thế nào?

- Mộng Đình Hoa thật là hồ thẹn.

- Ai cũng như vậy mà.

Nhật Phong nhìn lại phía đối diện với mình. Kha Mộc Bài với thân hình đầy đà, lực lưỡng trong bộ trường y bằng gấm thêu kim tuyến, đầu chít khăn ngời chằm chệ trên một chiếc đai vàng. Bên phải Kha Mộc Bài là thanh quỷ đao óng ánh sắc kim loại. Chỉ cần nhìn thanh quỷ đao kia thì bất cứ ai cũng rợn người bởi sát khí tiềm ẩn của nó.

Lãnh Nhật Phong bước đến trước mặt Kha Mộc Bài. Chàng ôm quyền trình trọng xá một cái:

- Tại hạ hân hạnh được diện kiến chủ nhân Huyền Cung.

Kha Mộc Bài ngắm chàng như muốn dùng thần nhãn bủa đôi dung diện của Nhật Phong.

- Bản tọa cũng rất hân hạnh được Long kiếm ghé thăm.

Kha Mộc Bài ra dấu.

Liền sau cái ra hiệu đó của Kha Mộc Bài, hai tên võ sĩ khệ nệ khiêng đến đặt cạnh họ Kha một chiếc đôn bằng đá.

Kha Mộc Bài chỉ chiếc đôn đó:

- Mời Lãnh công tử.

- Đa tạ.

Nhật Phong yên vị xong, hướng mắt nhìn về phía băng hữu của mình.

Kha Mộc Bài nói:

- Lãnh công tử nhận xét gì về thuộc nhân của Huyền Cung?

- Tại hạ chỉ có mỗi một nhận xét, họ không còn là họ nữa.

Kha Mộc Bài ngửa mặt cười khành khách. Giọng cười của họ Kha nghe như tiếng chim cú kêu lên từng hồi một. Trong tiếng cười của Kha Mộc Bài ẩn chứa một quyền lực mà bất cứ người nào khi đối mặt với Kha Mộc Bài cũng phải cúi đầu thuần phục.

Kha Mộc Bài nhìn Nhật Phong :

- Kha mỗ đã tìm câu trả lời đó nhưng mãi đến hôm nay mới được Lãnh công tử chỉ giáo. Thật là hay.

- Kha chủ nhân quá khen, tại hạ nghĩ sao nói vậy thôi.

Kha Mộc Bài mỉm cười, nhìn Nhật Phong nói:

- Trong Trung Nguyên, Lãnh công tử đã nghe danh bản tọa chứ?

- Tại hạ chỉ biết ít thôi.

Chàng nhìn thanh quỳ đao:

- Thanh quỳ đao này mà vấy vùng ở Trung Nguyên thì có thể sánh ngang với hai đại phái Thiếu Lâm và Võ Đang.

Kha Mộc Bài há to miệng, phát tràng cười tiếu ngạo:

- Lãnh công tử nghĩ, một ngày nào đó bản tọa có thể vào Trung Nguyên chứ.

- Đất Trung Nguyên mênh mông, đủ chỗ cho Kha chủ nhân vấy vùng thỏa chí.

Kha Mộc Bài gật đầu:

- Kha mỗ thích Lãnh Nhật Phong rồi đó. Thế Lãnh công tử thích cái gì ở Huyền Cung này?

Lãnh Nhật Phong nhìn như đóng đinh vào Kha Mộc Bài:

- Kha chủ nhân muốn tại hạ nói thật hay nói dối?

- Tất nhiên Kha mỗ muốn nghe những lời thành thật của Lãnh công tử. Kha mỗ không thích kẻ nói dối.

- Vậy thì tại hạ sẽ nói thật, ở Huyền Cung tại hạ thích ngọc tỷ.

Kha Mộc Bài trừng mắt nhìn chàng một lúc rồi mới dịu xuống:

- Lãnh công tử không nói ra Kha mỗ cũng biết. Cái thích của công tử khiến cho bốn tọa không biết vui hay giận nữa.

Kha Mộc Bài lắc đầu:

- Vui không được bởi bốn tọa quý Ngọc tỷ hơn sinh mạng mình. Giận cũng không được bởi Kha mỗ biết trên cõi đời này vẫn còn người thích Ngọc tỷ như bốn tọa mà không màng đến tính mạng mình. Người đó chính là Lãnh Nhật Phong.

Kha Mộc Bài vuốt râu:

- Bốn tọa nghĩ Lãnh công tử và các vị kia lần này đến Tây Vực là vị Ngọc Tỷ.

Lãnh Nhật Phong gật đầu:

- Không ngoài mục đích đó.

- Tại sao phải vì Ngọc tỷ mà quên tính mạng mình.

- Bởi Ngọc tỷ là báu vật của Trung Nguyên, phải mang về Trung Nguyên thôi.

- Đến Tây Vực với mục đích vì báu vật thì võ công của Lãnh công tử và các vị bằng hữu kia phải xuất thần nhập hóa rồi.

- Lãnh Nhật Phong và các bằng hữu của mình không dám tự cao trước mặt Kha chủ nhân.

- Đó là một lời khách sáo mà ai nghe cũng rất vừa tai. Nhưng Kha mỗ thì khác.

Kha Mộc Bài nhìn thanh quỷ đao:

- Võ công của Kha mỗ đứng nhất Tây Vực, nhưng Kha mỗ vẫn ao ước được mở tầm mắt với Trung Nguyên. Để Kha mỗ mở mắt nhìn xa trông rộng, Lãnh công tử và những vị bằng hữu kia sẽ mở mắt cho Kha Mộc Bài.

- Kha chủ nhân nói bằng cảm hứng của mình.

- Đúng, Kha mỗ rất hứng khởi khi biết người đến Tây Vực là Long kiếm và bốn vị bằng hữu lẫy lừng Trung Nguyên.

Kha Mộc Bài vừa nói vừa chiếu tinh nhãn vào Mộng Đình Hoa.

- Vị cô nương đi cùng với Lãnh công tử nhan sắc đẹp lắm. Nàng chết Kha mỗ tiếc thật nhưng cái lệ ở Huyền Cung kẻ thua không được quyền sống.

Kha Mộc Bài thở dài nghe thật ảo não, nhưng nói thì lại rất cương quyết lạnh lùng:

- Kha mỗ không muốn phá cái lệ đó.

Nhật Phong bình thản đáp lời:

- Tại hạ biết cái lệ của Huyền Cung nên mới thỉnh những bằng hữu thủ túc đi với tại hạ chuyển này.

Kha Mộc Bài cau mày:

- Nói vậy thì Lãnh công tử có chuẩn bị trước.

- Muốn thắng người phải thắng mình, muốn đánh giá người phải biết soi mình, kẻ đó mới là người trưởng thượng biết nhìn xa trông rộng.

Kha Mộc Bài cười ùng ục:

- Hay ... Hay lắm. Lãnh công tử càng nói Kha Mộc Bài càng ngưỡng mộ vô cùng.

Kha Mộc Bài mỉm cười:

- Nhưng ngưỡng mộ rồi thì Lãnh công tử và các vị bằng hữu kia phải tạo cho Kha mỗ niềm tin mà tâm phục khẩu phục.

- Tại hạ chỉ sợ Kha chủ nhân tức giận mà thôi.

- Tức giận ư. Tại sao Kha bốn tọa lại tức giận chứ.

Y lắc đầu:

- Không đâu, mà rất cao hứng nữa. Bốn tọa hy vọng thanh quý đao sẽ chặt gãy được Long kiếm của công tử.

- Kiếm của tại hạ có thể gãy nhưng chỉ sợ quý đao mẻ thì chẳng còn quý đao nữa.

Kha Mộc Bài lườm Nhật Phong:

- Cái hay, cái thành đạt của một người ít nhiều do lối ứng xử.

Kha Mộc Bài nói dứt lời ra dấu.

Sau hiệu lệnh của họ Kha thì một gã võ sĩ đứng phía sau bước vào thăm cỏ.

Kha Mộc Bài nhìn Nhật Phong nói:

- Lãnh công tử sẽ chọn ai đấu với tên võ sĩ nhãi móp của Huyền Cung?

Nhật Phong nhìn Lâm Thanh Tử :

- Lâm đệ có thể múa máy đôi chút cho Kha chủ nhân vui được không?

Lâm Thanh Tử gật đầu:

- Được chứ.

Kha Mộc Bài nói:

- Cái lệ của bốn tọa là kẻ thua phải chết, không biết Lâm các hạ có sợ không?

Lâm Thanh Tử lắc đầu:

- Không, không, nhưng đấu như thế nào?
- Ai sống cũng được, ai chết cũng chẳng sao.

Lâm Thanh Tử bước ra đối mặt với tên võ sĩ. Y nhìn mặt gã đầu lí nhí nói:

- Người nghe rồi đó, nhưng Lâm mỗ không nỡ đánh người chết, thôi thì người cứ chịu thua Lâm mỗ đi để còn giữ được mạng của người.

Gã võ sĩ không nói nửa lời. Hai cánh môi của y cứ bặm lại với nhau, ánh mắt thì soi thẳng vào mặt của Lâm Thanh Tử với cái nhìn của con mắt cá chết, vừa vô hồn vừa lạnh lẽo cứ như muốn ăn tươi nuốt sống họ Lâm.

Kha Mộc Bài gật đầu.

Một tiếng cồng nổi lên.

Tiếng cồng còn ngân vang thì đao pháp của gã võ sĩ cắt một đường vòng cung nhanh không thể tả bỏ thẳng xuống đầu Lâm Thanh Tử.

Chỉ một tên võ sĩ của Huyền Cung thôi mà khi triển khai đao pháp đã tạo ra một sát đao khiến Tổng Hàn Giang thoát rừng mình, còn Kha Bạc Kim phải cau mày.

Nếu gặp một người bình thường thì với một sát đao đó đã có thể lấy mạng rồi, nhưng người đối mặt với gã võ sĩ lại là Lâm Thanh Tử.

Với thuật Triển Xí Phi Vân, Thành Tử như con chim cắt lướt về sau trong chớp mắt để ngọn đao chém sạt trước mặt mình.

Lâm Thanh Tử nhìn mặt:

- Nếu trúng chiêu đao đó của người thì họ Lâm đã biến thành hai khúc rồi.

Thành Tử nói xong le lưỡi, nhìn mặt.

Kha Mộc Bài nhìn Nhật Phong nó

- Lâm các hạ nhanh nhẹn thật.

Kha Mộc Bài khen Lâm Thanh Tử cũng là lúc gã võ sĩ Huyền Cung tiếp tục triển khai đao pháp để áp sát vào đối phương.

Với những chiêu đao tràn ngập sát khí phát ra những tiếng vi vu nhưng Lâm Thanh Tử không hề nao núng. Y nhất nhất chỉ thi triển mỗi bộ pháp Triển Xí Phi Vân như lướt trên mặt đất để lùi về sau mà không phản công.

Gã võ sĩ Huyền Cung chỉ trong khoảnh khắc đã ra được mười đao cũng là lúc Thành Tử lùi đúng một vòng quanh thảm cỏ. Tập kích đối phương liên tục thế mà khoái đao của gã võ sĩ cũng chỉ để lại những dấu chém trên thảm cỏ.

Nhật Phong mỉm cười nói với Kha Mộc Bài:

- Kha chủ nhân hãy để mắt đến những vết đao chém trên thảm cỏ.

Kha Mộc Bài neho mày. Y nghe theo Nhật Phong rọi đôi thần nhãn quan sát những dấu chém của gã võ sĩ để lại khi chém hụt đối phương.

Những dấu chém mà gã võ sĩ để lại trên thảm cỏ, nếu quan sát kỹ mới thấy chúng rất đều nhau, từ dấu này đến dấu kia khoảng cách thật đều nhau.

Nhật Phong nói:

- Thành Tử đã bắt đối thủ của mình phải xuất chiêu theo ý của gã. Nhìn vào trong cuộc đấu thì thấy Thành Tử bị bức lùi mất thượng phong, nhưng y có bản lĩnh ắt biết được Thành Tử hơn hẳn tên võ sĩ của Kha Mộc Bài.

- Lãnh công tử nói đúng. Cuộc đấu này xem như Thành Tử đã thắng rồi. Y thắng nhưng chẳng hề dụng đến sát chiêu. Kha Mộc Bài bội phục.

Kha Mộc Bài ra dấu.

Tiếng cồng lại nổi lên.

Gã võ sĩ thân đao, trên mặt thoáng một chút ngơ ngác bởi cuộc đấu chưa phân thắng bại.

Thành Tử cười mỉm:

- Thế là huề nhé, xem như Lâm mỗ tám lạng còn các hạ nửa cân. Đao của các hạ quả tuyệt vời nhưng rất tiếc chân của Lâm mỗ lại quá lẹ.

Kha Mộc Bài nghe Thành Tử nói thoáng một chút sa sầm. Y thở dài một tiếng chỉ gã võ sĩ:

- Người đã thua Lâm các hạ rồi.

Gã võ sĩ gục đầu xuống.

Kha Mộc Bài lắc đầu:

- Người thua người mà chẳng biết mình thua nữa, bản tọa cảm thấy hổ thẹn vì người quá.

Gã võ sĩ nhìn lên. Gã bất ngờ đưa ngang lưỡi dao quá yết hầu mình.

Lâm Thanh Tử tròn mắt:

- Ê...

Gã võ sĩ đổ xuống chân họ Lâm, máu xối ra ướt đầm thảm cỏ.

Kha Mộc Bài nhìn Lâm Thanh Tử gật đầu:

- Lâm các hạ quả thật là anh tài.

Kha Mộc Bài dời mắt qua Mộng Đình Hoa.

Lãnh Nhật Phong cau mày.

Kha Mộc Bài chợt quay ngoắt sang Lãnh Nhật Phong :

- Nếu vị cô nương kia chết chắc Lãnh công tử đau lòng lắm phải không?

Nhật Phong nghiêm mặt:

- Kha chủ nhân suy đoán thì phải đúng rồi.

- Thế thì sao công tử đưa Mộng cô nương đến Huyền Cung để lấy Ngọc tỷ?

- Ai cũng có phần với Ngọc Tỷ cả.

- Mộng cô nương cũng có phần ư?

Nhật Phong gật đầu.

Kha Mộc Bài mỉm cười :

- Thế thì hay quá. Bản tọa sẽ dẫn các vị đi xem nơi cất giấu Ngọc Tỷ.

Kha Mộc Bài nghiêm mặt:

- Kha mỗ giao ước trong ba ngày nếu Lãnh công tử và các vị bằng hữu lấy được Ngọc Tỷ bản tọa sẽ tiến đưa các vị đến Ải quỷ môn trở về Trung Nguyên, bằng như ngược lại...

Kha Mộc Bài nhìn Nhật Phong :

- Họa lớn sẽ đến với công tử đó.

- Tây Vực Huyền Cung không phải chốn dành cho những kẻ tham sống sợ chết.

Hồi 7

HƯ THỰC BẤT MINH

Lãnh Nhật Phong, Tống Hàn Giang, Kha Bạc Kim và Mộng Đình Hoa cùng ở chung trong một gian thư phòng. Lãnh Nhật Phong thì trầm lặng nhìn thắm cỏ qua khung cửa sổ. Kha Bạc Kim thì đùa nghịch với những cánh hoa rơi vãi trên mặt bàn, còn Tống Hàn Giang thì chấp tay sau lưng đi tới đi lui, thỉnh thoảng lại thở dài một tiếng rồi lẩm nhẩm:

- Bao nhiêu ngày rồi mà chẳng thu thập được gì hết.

Y nói xong lại liếc trộm Mộng Đình Hoa.

Trong khi đó Mộng Đình Hoa thì như thả hồn vào những ý tưởng riêng của mình qua đôi kim châm óng ánh sắc vàng nghệch. Lâu lâu lại mỉm cười liếc trộm Lãnh Nhật Phong.

Đôi lúc Tống Hàn Giang lại thấy cái liếc trộm của Mộng Đình Hoa và liền bấu môi với vẻ không bằng lòng.

Tống Hàn Giang bước đến bên Lãnh Nhật Phong:

- Lãnh Nhật Phong...

Nhật Phong quay lại nhìn Hàn Giang.

Hàn Giang nói:

- Chúng ta sẽ chờ Lâm Thanh Tử đến bao giờ. Hôm nay đã qua hết ba ngày rồi, nếu không hành động thì sau ba ngày cái mạng của tất cả mọi người đều phải gửi cho lão Kha Mộc Bài chết tiệt này à?

- Lâm Thanh Tử chưa về thì chưa hành động được.

Chàng nhướn mắt:

- Với lại Tống huynh chưa nghĩ ra kế sách gì khả dĩ có thể đến được nơi cất giấu Ngọc tỷ của Kha Mộc Bài.

Tống Hàn Giang vỗ đầu mình:

- Ta chỉ cần người chịu động tay động chân thì Tống mỗ sẽ có cách ngay.

Mộng Đình Hoa xen vào:

- Hay nhất là Tống huynh nên ngồi bình lặng như Kha đại ca kia, mà để cho Lãnh huynh suy nghĩ.

Tống Hàn Giang hừ nhạt một tiếng:

- Cứ ngồi mãi để đến thời hạn phải giao mạng cho Kha Mộc Bài ư? Cái mạng của Tống mỗ đáng giá lắm, chưa thể giao cho lão Kha Mộc Bài đâu.

Mộng Đình Hoa giễu cợt:

- Thế cái mạng của Tống huynh giá bao nhiêu?

Tống Hàn Giang nheo mày:

- Đình Hoa hỏi để làm gì?

Mộng Đình Hoa chỉ tay vào ngực mình:

- Đình Hoa sẽ mua cái mạng của huynh, nhưng không giết đâu.

Tống Hàn Giang chớp mắt:

- Thật sao?

- Sao không thật được chứ. Đình Hoa có nhiều kim lượng không biết để làm gì, thôi thì mua cái mạng của Tống huynh vậy.

- Người nói chắc đấy chứ?

- Nhứt ngôn phát xuất tứ mã nan truy.

- Một lời nói bốn ngựa khó theo.

Tống Hàn Giang vừa nói vừa lấy bàn tính gảy liên tục.

Kha Bạc Kim nhìn họ Tống:

- Người tính cái gì thế?

- Tống mỗ tính xem cái mạng của Tống mỗ đáng giá bao nhiêu.

- Người có thể tính được à?

Tống Hàn Giang gật đầu:

- Tính được chứ. Từ lúc Tống mỗ có mặt trong bụng mẹ, cho đến ngày hôm nay đã được bốn mươi ba niên. Một ngày vị chi là bao nhiêu kim lượng, ắt ra cái giá của Tống mỗ, cộng thêm chút đỉnh sự nghiệp của ta nữa.

Kha Bạc Kim nhăn mặt:

- Sự nghiệp của Tống Hàn Giang huynh giờ chỉ còn có mỗi cái bàn tính và văn tự thiếu nợ mà thôi.

Tống Hàn Giang vuốt râu nhìn Mộng Đình Hoa :

- Thôi Tống đại ca chỉ tính cho Mộng muội muội cái giá bằng tờ văn tự đã nhận nợ với muội.

Mộng Đình Hoa gật đầu:

- Cũng được.

Nàng vừa nói vừa lấy tờ văn tự của Tống Hàn Giang trong thắt lưng:

- Tống huynh hãy cầm lấy.

Tống Hàn Giang thò tay toan lấy lại tờ văn tự nhưng Đình Hoa đã rút lại:

- Đình Hoa mua cái mạng của Tống huynh đấy nhé.
- Huynh biết và còn tin muội sẽ không lấy mạng huynh sau khi mua.

Tống Hàn Giang đổi giọng thật ôn hòa:

- Muội chỉ muốn cho huynh vui vẻ thôi, phải không?

Đình Hoa gật đầu:

- Đình Hoa chỉ muốn Tống đại ca vui vẻ thôi.

Nàng chìa tờ văn tự tới trước mặt Tống Hàn Giang:

- Tống đại ca giữ lấy.

Tống Hàn Giang đón tờ văn tự. Dung diện của y đổi hẳn qua những nét tươi rói, hồ hởi vô cùng:

- Muội tốt với Hàn Giang này quá. Trước đây Tống Hàn Giang có gì không đúng với muội thì muội đừng chấp nghe.

Y lùi lại một bước:

- Trên đời này sao có người không biết tấm lòng của Đình Hoa chứ. Kẻ đó đúng là có mắt không trông, hoặc trái tim đã biến thành đá sạn.

Y lắc đầu nheo mắt nhìn Đình Hoa rồi quay sang Nhật Phong:

- Lãnh huynh đệ không nhận thấy cái đẹp và lòng tốt của Mộng muội muội à.

Lãnh Nhật Phong mỉm cười :

- Tống huynh đừng vội mừng, mặc dù Đình Hoa không lấy mạng huynh nhưng nàng cũng không cho không ai bao giờ.

- Lãnh huynh đệ đừng nghĩ xấu cho Đình Hoa nghe. Mộng muội muội hành xử như một đấng...

Tống Hàn Giang gãi đầu:

- Không phải... Mộng muội muội hành sự theo chữ nhân mà thôi.

Kha Bạc Kim nhìn Đình Hoa:

- Có đúng vậy không?

Đình Hoa lắc đầu:

- Không đúng đâu.

Tống Hàn Giang nhăn nhó:

- Tống huynh nói không đúng à?

- Tất nhiên là không đúng rồi. Đình Hoa đâu cho không ai bao giờ và nhất là đối với những người thích chiếc bàn tính như Tống huynh.

Tống Hàn Giang căng mắt nhìn nàng. Trên mặt gã nhanh chóng thay đổi, những nét hồ hởi biến mất thay vào đó là sự căng thẳng.

Tổng Hàn Giang ngấp ngừng:

- Vậy muội mua mạng của Tổng huynh để làm gì. Chẳng lẽ muội muốn... muốn...

Nhật Phong lắc đầu cười nhạt:

- Coi chừng đến cái lưỡi của Tổng huynh.

Đình Hoa nhìn Hàn Giang:

- Xem chừng huynh lo lắng quá. Đình Hoa sẽ để cho Tổng huynh được sống chỉ xin Tổng huynh cặp mắt hay nhìn trộm người khác thôi.

Tổng Hàn Giang mở to hai con mắt hết cỡ:

- Trời ơi... Mộng muội muội tính lấy hai cái tròng mắt của Tổng đại ca sao?

Đình Hoa bình nhiên gật đầu:

- Đúng như vậy.

- Tổng Hàn Giang không có mắt thì làm sao sống được.

- Sống hay chết là chuyện của huynh, Đình Hoa không màng đến.

Tổng Hàn Giang quay nhìn Đình Hoa:

- Người... người muốn đâm mắt Tổng mỗ vì không muốn ta thấy người liếc trộm Lãnh Nhật Phong.

Đình Hoa cau mày thẹn thùng:

- Tổng huynh có mắt chỉ thừa thôi, bởi mắt huynh hay nhìn trộm người khác.

Tổng Hàn Giang khoát tay:

- Mộng muội muội bỏ qua cho huynh đi... Ta sẽ không nhìn trộm nữa mà.

- Từ trước đến giờ Đình Hoa đâu có cho ai mà không lấy lại đâu. Tổng huynh đừng nên bắt muội phải phá lệ.

Nàng nói xong quay mặt nhìn ra cửa.

Tổng Hàn Giang bước đến sau lưng Đình Hoa:

- Mộng muội muội đừng đâm mù mắt Tổng huynh nhé.

Đình Hoa vẫn im lặng không buồn trả lời họ Tổng.

Tổng Hàn Giang thở dài thủ thỉ nói:

- Mộng muội muội mà làm vậy thì Tổng huynh sẽ tàn phế đâu còn gì nữa.

Kha Bạc Kim nhìn Nhật Phong.

Nhật Phong vẫn khoanh tay trước ngực bình thản như chẳng hề có nghe sự trao đổi giữa Tổng Hàn Giang và Mộng Đình Hoa.

Kha Bạc Kim nói:

- Lành huynh đệ, người nói một tiếng gì với Đình Hoa đi chứ.
- Mỗi người đều có số phận của mình, tại Tổng huynh tính quá thành ra mới có chuyện này.

Chúng ta không nên xen vào chuyện của hai người.

Tổng Hàn Giang quay ngoắt lại Lãnh Nhật Phong:

- Người nói vậy mà nghe được ư. Thế mà cũng coi nhau như thủ túc.

Tổng Hàn Giang quay lại Mộng Đình Hoa:

- Mộng muội muội chỉ đừng lấy hai tròng mắt của Tổng Hàn Giang thì ta sẽ có cách bắt Lãnh Nhật Phong phải hầu hạ muội.

Câu nói đó của Hàn Giang như có sức mạnh mãnh liệt khiến Đình Hoa phải quay lại nhìn gã:

- Tổng huynh nói thật đấy chứ?

Tổng Hàn Giang gật đầu.

Đình Hoa mỉm cười :

- Vậy được. Đình Hoa sẽ cho Tổng huynh nợ đôi con người khi nào thực hiện được lời hứa thì sẽ bỏ qua tất cả.

- Ta hứa sẽ giúp muội muội được mà.

- Đình Hoa tin vào lời huynh.

Cửa phòng hé mở, Lâm Thanh Tử len vào. Họ Lâm vươn vai:

- Mệt ơ là mệt.

Lãnh Nhật Phong bước đến bên Lâm Thanh Tử:

- Lâm đệ đã thu thập được những gì?
- Tất cả những gì Lãnh huynh đã giao.

Lâm Thanh Tử vừa nói vừa lấy trong tay áo ra một bản vẽ:

- Tòa Huyền Cung này như một mê hồn trận, không biết bao nhiêu góc ngách, chỉ có Lâm mỗ mới có thể đi hết được.

Nhật Phong đón lấy tấm bản vẽ của Lâm Thanh Tử:

- Nhật Phong biết cái tài nghệ của Lâm Thanh Tử mới mời người cùng ra Tây Vực chuyển này.

Lâm Thanh Tử ngồi duỗi dài dưới sàn nhà:

- Bây giờ chúng ta làm gì?

lão phu cho bức vẽ vào ống tay áo:

- Bây giờ chúng ta đi lấy Ngọc Tỷ.

Kha Bạc Kim nhìn Nhật Phong:

- Kha mỗ đang nóng ruột chờ câu nói đó của Lãnh huynh đệ.

Tổng Hàn Giang cũng phẫn chấn hẳn lên:

- Nói Tây Vực Huyền Cung ghê gớm lắm chứ thực ra chẳng có gì khiến Tổng mỗ chùn bước đâu.

Nhật Phong nghiêm mặt:

- Tổng huynh đừng chủ quan quá, lấy Ngọc tỷ thì dễ rồi đó, nhưng điều cốt lõi là các vị phải về được Trung Nguyên.

- Tổng Hàn Giang đã đến được thì đi được.

Nhật Phong mỉm cười :

- Thế thì Tổng huynh, Kha huynh, Lâm đệ và Mộng muội muội còn chờ gì mà không đi lấy Ngọc Tỷ. Các vị đã biết nơi cất giấu Ngọc Tỷ của Kha Mộng Bài rồi mà.

Mộng Đình Hoa nheo mày:

- Thế còn Lãnh đại ca không đi cùng với chúng tôi sao?

Nhật Phong mỉm cười :

- Nhật Phong sẽ không đi cùng với mọi người.

Kha Bạc Kim tròn mắt:

- Người ở lại đây một mình à?

- Ai cũng có công việc của mình. Nhất thời Lãnh Nhật Phong chưa thể nói được mình sẽ làm gì.

Tổng Hàn Giang nheo mắt nói với Nhật Phong:

- Tổng mỗ hiểu rồi, phần nào khó thì Lãnh huynh đệ nhường cho mọi người, còn chuyện dễ dành cho người.

- Lấy Ngọc Tỷ rất dễ, Tổng huynh hãy tin vào Nhật Phong.

- Đi thì đi chứ, dù có xuống đại phủ, Tổng mỗ cũng đâu ngại.

Tổng Hàn Giang quay lại Kha Bạc Kim :

- Chúng ta đi.

Lâm Thanh Tử chỉ vào ngực mình:

- Lâm Thanh Tử cũng phải theo Tổng huynh à?

Nhật Phong gật đầu:

- Lâm đệ và Mộng Đình Hoa cứ theo Tổng huynh. Nếu thuận buồm xuôi gió, chúng ta sẽ gặp lại tại Ải đầu quỷ đầu quan.

Mộng Đình Hoa thở dài nhìn Nhật Phong:

- Lãnh đại ca không cần Mộng muội muội ở lại giúp đại ca sao? Tổng huynh, Kha huynh, và Lâm huynh, ba người đều có võ công xuất thần nhập quỷ có thể mang Ngọc Tỷ đi được mà.

Tổng Hàn Giang nhả miệng đỡ lời cho Đình Hoa:

- Mộng muội muội tính như vậy cũng đúng. Ba chúng ta cũng đủ sức lấy Ngọc Tỷ rồi, để Đình Hoa ở lại với Lãnh Nhật Phong đi.

Nhật Phong cau mày:

- Tổng huynh chỉ nghĩ đến đôi mắt của mình nên mới nói vậy.

Chàng nhìn lại Mộng Đình Hoa:

- Ở lại với huynh, sẽ không tiện cho muội đâu. Hãy theo Tổng huynh và Kha huynh, Lâm đệ đi. Chúng ta đến Tây Vực Huyền Cung lần này vì Ngọc Tỷ mà.

Đình Hoa thở dài:

- Được rồi. Lãnh huynh đã muốn vậy thì Đình Hoa chiều theo ý của Lãnh huynh.

Lãnh Nhật Phong nhìn Đình Hoa:

- Mộng muội muội bảo trọng.

Chàng hướng mắt về Tổng Hàn Giang, Kha Bạc Kim và Lâm Thanh Tử :

- Bảo trọng.

Kha Bạc Kim gật đầu:

- Lãnh Nhật Phong đừng lo, với đôi xích kim ô tinh này Kha mỗ sẽ đại náo Huyền cung.

- Lãnh Nhật Phong mong mọi các vị sẽ đến Trung thổ.

Nhật Phong tiễn mọi người ra cửa. Đình Hoa lưỡng lự một lúc rồi mới quay mình trở khinh công thoát đi.

Nhật Phong thở dài một tiếng, lấy bức họa đồ mà Lâm Thanh Tử đã vẽ những lối đi trong Huyền Cung ra xem.

- - - oOo- - -

Gian thạch phòng cất giữ Ngọc Tỷ nằm lạc lõng giữa những dãy nhà lợp ngói đỏ chói. Khung cảnh thật im lặng, và chẳng có bóng dáng một gã võ sĩ nào cả.

Tổng Hàn Giang cau mày:

- Tại sao bây giờ chẳng có gã võ sĩ nào canh gác chỗ cất giữ Ngọc Tỷ?

Lâm Thanh Tử đáp lời họ Tổng:

- Có lẽ Kha Mộc Bài đã cho người mai phục.

Kha Bạc Kim nhún vai:

- Mai phục thì mai phục, những tên võ sĩ này thì làm gì được Kha mỗ chứ.

Kha Bạc Kim vừa nói xong vừa mạnh bước tiến thẳng về phía gian thạch thất.

Đình Hoa nói với Lâm Thanh Tử:

- Nếu như không có bọn võ sĩ đứng gác thì Kha Mộc Bài có thể đã chuyển Ngọc Tỷ đi nơi khác rồi.
- Chúng ta vào trong thạch thất này thì biết thôi mà.

Kha Bạc Kim đến trước cửa gian thạch thất. Y nhìn cánh cửa đá kiên cố, quay lại nói với Tổng Hàn Giang:

- Có thể Kha lão quỷ tin vào gian thạch thất này mà không sai thuộc hạ canh gác.

Tổng Hàn Giang lắc đầu:

- Tổng mỗ không tin Kha lão quỷ chủ quan như vậy.
- Để Kha mỗ phá cánh cửa đá này thì biết thôi.

Kha Bạc Kim vừa nói vừa vận công quát lên một tiếng thật lớn rồi quất thẳng đôi quả chùy vào cánh cửa đá.

Ầm...

Hai chân Kha Bạc Kim lún hẳn xuống đất, bởi y đã dụng đến thuật trụ cân “Đồng cân thiên sơn”. Hai quả chùy chẳng khác nào đôi búa tạ nặng ngàn cân nện thẳng vào cánh cửa đá khiến cho cả gian thạch phòng như muốn sụp hẳn xuống.

Cánh cửa đá rạn nứt sau lần Kha Bạc Kim trở thần lực.

Kha Bạc Kim gật gù:

- Cánh cửa đá này cũng khá chắc đó.

Lâm Thanh Tử nhún vai:

- Nếu không phải cánh cửa đá mà cánh là cánh cửa thường thì không còn cái gì đâu.

Kha Bạc Kim khoát tay cho mọi người lùi lại ba bộ, rồi thẳng tay nện song chùy một lần nữa.

Ầm...

Cánh cửa đá vỡ toang ra thành từng mảnh vụn. Chứng kiến Kha Bạc Kim thi thố thần lực phá vỡ thạch môn thì bất cứ ai cũng phải thán phục.

Kha Bạc Kim phá thạch môn xong toan bước vào, nhưng Tổng Hàn Giang đã kịp cản y lại:

- Sao hấp tấp vậy.

Cánh cửa mở rồi, chúng ta đứng đây làm gì.

Tổng Hàn Giang sa sầm mặt:

- Người chỉ được cái nôn nóng thôi.

Y quay lại Lâm Thanh Tử:

- Người có nghĩ đây là một cái bẫy không?

Lâm Thanh Tử gật đầu:

- Có thể.

- Nếu là cái bẫy thì người vào thạch thất này là Lâm Thanh Tử.

Lâm Thanh Tử tròn mắt:

- Sao lại là Lâm Thanh Tử?

- Không phải là người thì còn ai nữa. Kha Bạc Kim đã phá cửa thì người vào phải là người, bởi hai chân và thân pháp người nhanh nhất trong nhóm cơ mà. Nếu như trong thạch thất này có cạm bẫy thì người cũng thừa sức thoát ra ngoài.

Đình Hoa nhìn Thành Tử:

- Tổng huynh nói đúng đó.

- Được, nếu đúng như Tổng huynh nói thì Thành Tử phải vào thôi.

Lâm Thanh Tử gãi đầu:

- Nhưng nếu nhờ Lâm Thanh Tử có mạng yếu thì Đình Hoa sẽ giữ phần kim lượng của Lâm mỗ đây.

Tổng Hàn Giang nạt ngang:

- Tổng mỗ không thèm phần của người đâu.

Lâm Thanh Tử thở hắt ra, rồi tiến lên đến cửa vào thạch thất. Đôi mắt của Lâm Thanh Tử sáng quắc như muốn nhìn qua cửa sổ quan sát từng góc ngách bên trong.

Y quay lại hỏi với Bạc Kim:

- Thành Tử vào đây.

Bạc Kim gật đầu:

- Lâm đệ bảo trọng.

Lâm Thanh Tử trang trọng, vận công thi thổ thuật Triển Xi Phí Vân. Thân pháp của Lâm Thanh Tử như con chim cắt, nhẹ nhàng lướt vào trong thạch thất.

Trong thâm tâm Thành Tử suy đoán, trong thạch thất nhất định phải có cạm bẫy bá đạo nên cẩn trọng vô cùng. Mặc dù đã phòng bị để ứng phó nhưng y vẫn cảm thấy cột sống mình gai gai.

Lâm Thanh Tử đến trước cây cột đá tròn giữa thạch thất. Trên cột đá có chiếc tráp bằng gỗ trầm.

Lâm Thanh Tử mỉm cười:

- Tốt quá. Ngọc Tỷ đây rồi.

Lâm Thanh Tử vừa nói vừa thò tay lấy chiếc tráp bằng gỗ trầm đó. Y lưỡng lự một lúc rồi quyết mở nắp tráp.

Trong tráp gỗ trầm hương là một khối ngọc xanh rờn, khắc họa hình rồng uốn lượn trông vô cùng sinh động.

Thành Tử nhìn khối ngọc không chớp mắt:

- Đúng là Ngọc Tỷ.

Y đẩy tráp lại và trở thuật Triển Xi Phi Vân thoát ra ngoài.

Thành Tử trao cái tráp cho Tổng Hàn Giang:

- Dễ hơn trở bàn tay nữa, Ngọc Tỷ đây, Tổng huynh xem qua đi.

Tổng Hàn Giang mở tráp, tặc lưỡi:

- Đúng là Ngọc Tỷ.

Kha Bạc Kim nhún vai:

- Lấy Ngọc Tỷ dễ như vậy mà Lãnh Nhật Phong phải cần đến chúng ta.

Tổng Hàn Giang nhún vai:

- Thế mới gọi là tình huynh đệ như thủ túc, có phước cùng hưởng, có họa cùng chia mà.

Lâm Thanh Tử nói:

- Chúng ta quay lại thư phòng nói cho Lãnh Nhật Phong biết chứ?

Kha Bạc Kim lắc đầu:

- Nhật Phong dặn dò chúng ta cứ rời khỏi Huyền Cung đến quỷ đầu quan.

Lâm Thanh Tử gật đầu:

- Thế thì đi.

Bốn người liền trở khinh công thượng thừa băng đi. Chẳng mấy chốc đã ra khỏi lãnh địa Huyền Cung. Lâm Thanh Tử thở phào một tiếng:

- Đúng là chúng ta được dịp phát tài rồi.

Lâm Thanh Tử còn đang hí hửng thì nghe tiếng vó ngựa dồn dập.

Kha Bạc Kim cau mày:

- Bọn Huyền Cung chắc đang đuổi theo.

Tổng Hàn Giang mỉm cười:

- Chúng có đuổi theo thì cũng đã muộn quá rồi.

Mặc dù nói vậy, nhưng Tổng Hàn Giang, Kha Bạc Kim, Lâm Thanh Tử cùng Mộng Đình Hoa vẫn phòng bị. Bốn người đều cầm sẵn binh khí đứng chống lưng vào nhau.

Kha Cát Cát cười trên lưng con tuấn mã sắc đen tuyền, lại vận bạch y trông rất là oai phong, nhưng không thiếu vẻ yêu kiều.

Cát Cát dẫn theo năm con tuấn mã Thiên Lý ô vân.

Kha Cát Cát ngồi trên lưng ngựa nhìn nhóm người Tổng Hàn Giang. Nàng chột cau mày khi không trông thấy Lãnh Nhật Phong.

Kha Bạc Kim nhìn Cát Cát nói:

- Kha cô nương muốn chặn đường chúng tôi à?

Kha Cát Cát lắc đầu:

- Các vị đã lấy được Ngọc Tỷ, nên Cát Cát muốn tiễn các vị, sao Cát Cát không thấy Lãnh công tử đâu. Lãnh công tử không đi cùng các vị à?

Mộng Đình Hoa trả lời Cát Cát:

- Lãnh đại ca đã đi trước rồi.

Cát Cát mỉm cười:

- Lãnh công tử đã mang Ngọc Tỷ về trước.

- Không sai.

- Cát Cát tiếc quá.

Nàng hướng mắt về phía Lâm Thanh Tử:

- Cát Cát lần đầu tiên thấy môn khinh công kỳ diệu mà Lâm công tử đã thi thố, nếu sau này có dịp vào Trung thổ xin được thỉnh giáo công tử.

- Tại hạ sẽ chờ cô nương.

Cát Cát chỉ năm con ngựa:

- Các vị hãy nhận lấy năm con tuần mã Thiên lý ô vân của Tây Vực mà làm chân.

Cát Cát nói xong ôm quyền xá mọi người:

- Hẹn ngày tái ngộ. Xin kiếu từ !

Nàng giật dây cương, ra roi. Con tuần mã sắc đen tuyền hí lên một tràng dài rồi trở nước đại phi nhanh như mũi tên bắn. Chẳng mấy chốc đã mất hút.

Kha Bạc Kim quay lại Tổng Hàn Giang:

- Lão Tổng có thể lý giải chuyện này được không? Mình đã lấy Ngọc Tỷ báu vật của Tây Vực Huyền Cung, lại còn được ái nữ của Kha Mộc Bài đuổi theo tặng ngựa. Kha mỗ quả là không hiểu nổi.

Tổng Hàn Giang nheo mày:

- Ngay cả Tổng Hàn Giang này cũng chẳng hiểu gì hết. Chuyển đi này Tổng mỗ ngỡ là lành ít dữ nhiều, hóa ra chỉ toàn được đại phúc đại hỷ.

Lâm Thanh Tử chẳng nói tiếng nào, trở luôn thuật Triển Xí Phi Vân lướt lên yên ngựa.

Gã vỗ cổ ngựa nói:

- Tốt lắm... Tốt lắm, cặp chân của Lâm mỗ không bị mỏi nhờ người đó.

Y quay lại Tổng Hàn Giang :

- Mời nhị vị đại ca và Mộng muội muội lên ngựa. Có ngựa trở về Trung Nguyên là tốt lắm rồi, cần gì phải thắc mắc này nọ cho mệt.

Hồi 8

UY VŨ ANH HÙNG

Huyền cung như một ngày hội, Kha Mộc Bài ngồi chễm chệ trên chiếc ngai mạ vàng. Cạnh bên họ là Khư Giả Đạt Ma, bên cạnh Khư Giả Đạt Ma là Hư Giả Đạt Ma hai vị pháp tướng của Kha Mộc Bài.

Hàng dưới là Mộc Nhĩ Liệt với thân hình vạm vỡ, mắt sáng ngời, thỉnh thoảng lại liếc trộm Cát Cát. Những lần nhìn trộm của y biểu lộ ra cho Cát Cát biết y đang thầm thương trộm nhớ.

Kha Mộc Bài nhìn Mộc Nhĩ Liệt:

- Mộc tướng quân đã chuẩn bị chu đáo để mang năm cái thủ cấp về cho bản tọa chứ.
- Tuy tướng đã chuẩn bị rất chu đáo tại Ái đầu quỷ quan, nhất định sẽ mang năm chiếc thủ cấp về cho cung chủ.

Kha Mộc Bài gật đầu:

- Chỉ còn một canh giờ nữa là đúng thời hạn.

Mộc Bài quay sang Cát Cát:

- Kha nhi chỉ cần nhúng tay vào thì bọn cao thủ Trung Nguyên sẽ biến thành những con rối. Tức cười thật, sao bọn họ là những nhân vật từng trải mà dễ dàng bị lừa gạt vậy chứ. Mà lại chẳng có chút hoài nghi nào. Kha nhi này, có còn điều gì uẩn khúc nữa không?

Cát Cát suy nghĩ:

- Nếu không có điều gì ẩn khuất thì bây giờ những người đó đã đến chân Ái đầu quỷ rồi. Gia gia... Kha Cát Cát có một đề nghị.

- Công lao của Kha nhi, tất nhiên gia gia sẵn sàng chiều theo đề nghị của con.
- Cát Cát chỉ xin gia gia hãy cho những người đó về Trung thổ. Cái nhục vì lòng nhân ái của cha sẽ khiến những cao thủ Trung Nguyên không còn tư tưởng đến việc quay lại Huyền Cung.

Kha Mộc Bài nheo mày thờ dài:

- Tha cho những con người gàn dở đó ư?

Kha Mộc Bài lắc đầu:

- Nếu gia gia để cho những người đó về Trung thổ thì đâu còn giữ được lời nói của mình.
- Kha nhi biết khi gia gia đã nói thì không bao giờ rút lại lời, nhưng mạng người rất lớn. Những người Trung Nguyên kia đến Huyền Cung chưa làm gì cả mà.

Kha Mộc Bài thở hắt ra:

- Cát Cát, gia gia rất thương con, nhưng máu Huyền Cung đã chảy rồi, và gia gia đã nói.

Kha Mộc Bài đổi giọng thật hồ hởi:

- Kha nhi hãy chọn thức khác nghe. Trong kho tàng của Huyền cung có cái trâm bằng ngọc, quý giá vô cùng, có thể khử được vạn độc, con lấy cây trâm đó nha.

Cát Cát nhìn Kha Mộc Bài lắc đầu:

- Cát Cát đã có quá đầy đủ rồi. Chỉ cần gia gia điều vừa nói thôi.
- Thật là khó xử cho gia gia quá. Để gia gia nghĩ lại.

Kha Mộc Bài nói với Mộc Nhĩ Liệt:

- Mộc tướng quân có thể thay ta đưa Cát Cát đến vấn an lão Thái tổ?

Mộc Nhĩ Liệt quỳ mọp xuống:

- Tuân lệnh cung chủ.

Kha Cát Cát nguyền Mộc Nhĩ Liệt:

- Cát Cát tự mình đến được Kim cung, không cần đến Mộc tướng quân. Nếu Cát Cát có đi thì đi cùng với Khư Giả trưởng lão.

Nàng nói xong bỏ luôn ra ngoài.

Kha Mộc Bài nhìn theo Cát Cát nhẹ thở dài một tiếng. Y quay sang Mộc Nhĩ Liệt:

- Mộc tướng quân để mắt đến Kha nhi.

Kha Mộc Bài nói với Hư Giả Đạt Ma và Khư Giả Đạt Ma:

- Nhị vị trưởng lão theo bốn cung đến chỗ Đức Thái tông.

Kha Mộc Bài nói xong, cùng với Khư Giả Đạt Ma và Hư Giả Đạt Ma đứng lên rời cung chính sảnh. Ba người hoàn toàn không hay biết này giờ Lãnh Nhật Phong đang theo dõi từng hành động của họ.

Kha Mộc Bài và Khư Giả Đạt Ma cùng với Hư Giả Đạt Ma rời Huyền Cung theo một lối mòn bí mật. Họ đến gian mật thất kiến tạo riêng biệt sau Huyền Cung.

Kha Mộc Bài mở ổ khóa mật thất ra.

Trong gian mật thất có một lão trượng, râu tóc bạc phơ, thân hình tiều tụy, nhưng đôi mắt sáng ngời.

Kha Mộc Bài tiến đến trước mặt lão trượng:

- Đức Thái tông.

Lão trượng nhướn mày nhìn họ Kha, toét miệng cười:

- Người lại muốn hỏi lão phu về Ngọc Tỷ chứ gì?
- Đúng, Kha mỗ đã chờ lâu lắm rồi, và không chờ lâu hơn nữa.
- Nếu người không còn đủ can đảm để chờ thì đừng hỏi lão phu nữa có được không?

Kha Mộc Bài cau mày:

- Lão cứng đầu cứng cổ không nói cho bốn tọa biết Ngọc Tỷ hiện đang ở đâu, nếu như Kha mỗ không vì Ngọc Tỷ đã...

Kha Mộc Bài hừ nhạt một tiếng.

Lão trượng mỉm cười:

- Nếu lão phu nói thì đã chết từ lâu rồi. Hê... lão không đại mồm đại miệng đâu.

Lão khoát tay:

- Thôi, người đi đi, lão không nói cho người biết đâu. Sống thì lão để trong bụng mình, chết thì mang theo.

Đôi chân mày rậm của Kha Mộc Bài chau lại với nhau, biểu hiện những ý niệm bất nhẫn đối với lão trượng đang hóm hỉnh nhìn họ Kha.

- Lão thật là quá. Nếu không mở mắt cho lão thì bốn tọa không đáng mặt là chủ nhân Huyền Cung Tây Vực.

Lão trượng đáp lời Kha Mộc Bài:

- Người mở mắt cho lão bằng cách nào?

- Hôm nay lão sẽ được chứng kiến những cao thủ Trung Nguyên bị Kha mỗ hành hình như thế nào?

Lão trượng sa sầm mặt xuống:

- Người nói vậy thì trong Trung Nguyên đã phái người ra Tây Vực rồi ư?

Kha Mộc Bài cười khẩy:

- Họ đã ra và đang trên đường trở về Trung Nguyên với chiếc Ngọc Tỷ của Kha mỗ.

Kha Mộc Bài lắc đầu:

- Bốn tọa sợ rằng những người đó chỉ đến được Ai đầu quý mà thôi.

- Họ đến Tây Vực Huyền Cung rồi đi một cách dễ dàng ư?

- Bản lĩnh và trí tuệ của những gã ngu ngơ ấy chỉ có thể đến đây và gửi xác cho quạ đói tại Ai đầu quý mà thôi.

- Lão phu không tin Trung Nguyên lại phái những người ngu ngơ ra Tây Vực Huyền cung. Thế người có thể cho lão biết những người đó là ai không?

Kha Mộc Bài gật đầu:

- Tất nhiên bản cung không giấu lão làm gì. Người thứ nhất là Thân Kiếm giang đông Lãnh Nhặt Phong, người thứ hai là Đồng cân thiên sơn Kha Bạc Kim, người thứ ba là Triển xí phi vân Lâm Thanh Tử, người thứ tư là Tống Hàn Giang, người thứ năm là Mộng Đình Hoa.

Kha Mộc Bài mỉm cười với lão trượng:

- Bọn họ đã đến và đã được bốn cung tiễn đi.

Lão trượng nhìn Kha Mộc Bài rồi bất chợt cười lên khanh khách.

Kha Mộc Bài nheo mày:

- Lão cười cái gì?

Lão trượng cắt tràng tiểu ngạo cuồng nhiệt đó, lắc đầu nói:

- Lão phu sợ người sớm tự đắc quá đấy. Nếu người nói một người nào khác thì lão tin, nhưng Lãnh Nhật Phong mà đến rồi lại đi, lão không tin đâu.

- Lão ca ngợi Lãnh Nhật Phong quá đấy. Hắn cũng chỉ là một kiếm thủ tầm thường như bao nhiêu kiếm thủ khác mà thôi.

- Người không hiểu Lãnh Nhật Phong rồi. Lão phu tin chắc Lãnh Nhật Phong đang còn ở đâu đây.

Lời còn đọng trên môi lão trượng thì một lưỡi kiếm lạnh ngắt đặt ngay vào yết hầu Kha Mộc Bài.

Sắc kiếm lạnh lẽo đến độ họ Kha phải rùng mình.

Lãnh Nhật Phong nghiêm giọng nói:

- Chưa hoàn thành mục đích thì Nhật Phong chưa rời Huyền cung Tây Vực đâu.

Khư Giã Đạt Ma và Hư Giã Đạt Ma luống cuống nhìn Kha Mộc Bài. Trong tình huống này cả hai không biết phải làm gì.

Kha Mộc Bài liếc Lãnh Nhật Phong:

- Người hạ thủ bốn tọa thì cũng không có đường cho người trở ra đâu.

- Tại hạ sẽ không giết tiền bối đâu, mà chỉ dùng tiền bối để đưa lão trượng này về Trung thổ mà thôi.

Chàng quay lại lão trượng mà Kha Mộc Bài xưng là Đức Thái Tông.

- Chúng ta đi chứ?

- Tất nhiên lão phu sẽ đi với Lãnh công tử rồi. Lão không thích sống trong gian mật thất này nữa đâu. Tối tăm lắm.

Lãnh Nhật Phong mỉm cười:

- Nếu vậy thì lão trượng còn chờ gì nữa.

Lão già hấp ta hấp tấp như con lật đật trông thật nực cười, lão gom mớ tư trang, khư khư ôm vào lòng:

- Đi, chúng ta đi.

Nhật Phong kè Kha Mộc Bài, lưỡi kiếm của chàng lúc nào cũng đặt vào yết hầu của họ Kha.

Nhật Phong nghiêm giọng nói:

- Rời Huyền cung, tại hạ sẽ để người yên.

Bên ngoài độ bốn mươi tên võ sĩ, binh khí cầm sẵn trên tay lăm lăm chỉ chờ Kha Mộc Bài cho lệnh là xông thẳng vào Lãnh Nhật Phong, nhưng trong tình huống này thì Kha Mộc Bài đâu thể lệnh cho bọn võ sĩ xông vào.

Với giọng bất nhẫn, Mộc Bài nói:

- Nhật Phong, dù người có ra khỏi Huyền Cung cũng chưa chắc về được Trung Nguyên.

- Về Trung Nguyên hay không là chuyện của tại hạ. Bây giờ phiền Kha chủ nhân lệnh cho tất cả mọi người ở Huyền Cung tránh ra cho tại hạ.

Kha Mộc Bài hậm hực quát lớn:

- Các người tránh ra mau.

Bọn võ sĩ Huyền Cung dạt ra hai bên chừa một lối đi vừa đủ cho Nhật Phong, lão trưởng và Kha Mộc Bài.

Nhật Phong nói với Mộc Bài:

- Thuộc nhân của Kha chủ nhân quả là biết nghe lời chủ.

Lão trưởng xen vào:

- Ở đây đâu ai dám chống lại Kha Mộc Bài chứ. Chỉ cần có ý bất tuân gã thôi thì thanh quỷ đao sẽ lấy mạng ngay lập tức.

Nhật Phong lắc đầu nói:

- Sự tàn nhẫn không phải là lỗi hành xử hay nhất để bắt kẻ khác tuân phục mình.

Ba người ra đến ngoài. Không biết từ lúc nào đã có cỗ xe song mã chờ sẵn khiến cho Mộc Bài phải cau mày.

Nhật Phong nói:

- Đa tạ cung chủ đã để tại hạ đón được Đức Thái Tông rời khỏi Huyền Cung.

Kha Mộc Bài thở hắt ra một tiếng:

- Nhật Phong dù người có chạy khỏi Huyền Cung cũng chưa hẳn rời khỏi Tây Vực.

- Đã đến được, tất có thể đi được.

Lão trưởng Đức Thái Tông vươn vai:

- Ôi... Lão lại được tự do rồi... Thích quá... Thích quá !

Lão nhảy thoát lên ngời vào ghế xà ích.

Lão vừa nói vừa toan ra roi, nhưng đôi tuần mã chưa kịp trở vó thì chợt nhảy dựng lên. Hai chân trước của chúng khụy hẳn xuống như bị cắt nhức chân.

Lão trưởng cúi đầu đến trước:

- Chết ta rồi.

Lão lồm cồm đứng lên thì nghếch mặt ra bởi chạm vào đao sáng ngời của Mộc Nhĩ Liệt.

Lão trưởng khoát tay như đuổi ruồi:

- Ê... ê... người không được giết lão à.

Mộc Nhĩ Liệt lườm Nhật Phong gằn giọng nói từng tiếng, cốt cho chàng nghe:

- Cung chủ không dám giết lão chứ ta chẳng chùn tay đâu.

Nhật Phong nheo mày:

- Nếu các hạ can đảm hạ thủ lão Đức Thái Tông thì thanh kiếm của tại hạ cũng có thể nhuộm máu Kha Mộc Bài.

- Mộc mỡ sợ người không dám hạ thủ đấy thôi.

Kha Mộc Bài nghiêm mặt nói với Mộc Nhĩ Liệt:

- Hãy để cho họ đi.

- Cung chủ để cho Đức Thái Tông đi, chúng ta đâu còn cơ hội biết được bí mật Ngọc Tỷ chứ.

Kha Mộc Bài nheo mày:

- Mộc tướng quân cãi lại ta à?

Mộc Nhĩ Liệt thở dài một tiếng.

Cùng lúc đó Kha Cát Cát xuất hiện.

Nàng bước thẳng đến trước luôn thanh đao trên tay Mộc Nhĩ Liệt :

- Kha chủ nhân còn quý hơn bí mật Ngọc Tỷ.

Mộc Nhĩ Liệt trong tình huống không còn phương cách nào khác chỉ biết lắc đầu.

Cát Cát nhìn Nhật Phong :

- Lãnh công tử hãy đi đi.

- Đa tạ tiểu thư đã mở đường.

Kha Cát Cát lệnh cho bọn thuộc nhân thẳng hai con ngựa khác:

- Xe ngựa đã sẵn sàng, mời công tử !

Lão trưởng Đức Thái Tông lườm Mộc Nhĩ Liệt rồi mới leo lên xe.

Cát Cát nhìn Nhật Phong :

- Công tử bảo trọng.

Lãnh Nhật Phong gật đầu. Hai vai chàng khẽ lắc trở khinh công lướt cổ xe.

Đôi tuần mã hí vang lên lồng lộng rồi trở cước kéo xe lao đi vùn vụt.

Mộc Nhĩ Liệt quát lớn:

- Đuổi theo.

Kha Cát Cát giang tay đứng chặn đường:

- Dừng lại !

Mộc Nhĩ Liệt cau mày.

Nàng bước đến trước mặt Kha Mộc Bài:

- Thời hạn ba ngày chưa hết mà Lãnh Nhật Phong đã giải thoát được lão trượng Đức Thái Tông.

Cha giữ lời hứa của mình chứ?

Kha Mộc Bài mím môi.

Kha Cát Cát nói:

- Cha... Lời nói của cha chưa bao giờ thay đổi. Những người đó từ Trung Nguyên đến Tây Vực thì sao chúng ta không vào Trung Nguyên được chứ. Cát Cát sẽ vào Trung thổ.

Mộc Nhĩ Liệt nhìn Cát Cát nói:

- Ở Tây Vực chúng ta còn để sống Đức Thái Tông thì vào Trung Nguyên làm sao bắt được lão về.

Kha Mộc Bài nhìn Mộc Nhĩ Liệt:

- Họ có thể rời khỏi Huyền Cung nhưng không thoát ra khỏi Tây Vực.

Cát Cát nhăn nhó:

- Gia gia.

Kha Mộc Bài nghiêm giọng nói:

- Cha không muốn con vào Trung thổ, nên phải bắt những gã kia phải phơi thây ngoài Tây Vực.

Mộc Bài quay lại Khư Giã Đạt Ma :

- Khư trưởng lão đưa Cát Cát về Kim cung.

- Tuân lệnh cung chủ.

Cát Cát toan mở miệng ngăn cản nhưng đã bị Mộc Nhĩ Liệt đứng lên bắt thần điểm huyết. Nàng tròn mắt:

- Người...

Khư Giã Đạt Ma bước đến bên Kha Cát Cát cặp lấy nàng phóng đi.

Hồi 9

LONG KIỂM ĐỊCH KHOÁI ĐAO
ANH HÙNG TƯƠNG NGỘ

Nhóm nhân mã của Tổng Hàn Giang, Kha Bạc Kim, Lâm Thanh Tử và Mộng Đình Hoa đến được Ải đầu quý thì trời cũng vừa sụp tối.

Kha Bạc Kim nói:

- Chúng ta qua Ải ngay đêm nay, hay chờ Lãnh Nhật Phong ở đây.

Tổng Hàn Giang suy nghĩ rồi trả lời:

- Có lẽ nên chờ Lãnh Nhật Phong. Chúng ta đi cùng, tất phải cùng về.

Mộng Đình Hoa mỉm cười:

- Lần đầu tiên mới nghe được một lời tốt của Tổng huynh.

Tổng Hàn Giang vuốt râu:

- Đại ca lúc nào cũng tốt hết. Mộng muội muội tin đi.

- Tổng huynh có tốt thì Đình Hoa mới để yên hai con người của huynh.

Mặt Tổng Hàn Giang sa sầm xuống:

- Tổng huynh chỉ mắc nợ mỗi một mình Mộng muội muội mà thôi. Nếu như Lãnh Nhật Phong không về mà chết luôn ở Huyền Cung thì làm sao huynh trả nợ muội muội được. Ai cũng có phần cả, muội chắc cũng không nỡ cạn tình với huynh.

Nhắc đến Nhật Phong, Đình Hoa thở dài. Dung nhan mỹ lệ của nàng thoáng chốc hiện những nét lo âu.

Tổng Hàn Giang nói:

- Tổng huynh chỉ nói vậy thôi chứ muội đừng lo. Lãnh Nhật Phong không dễ gì chết đâu.

Kha Bạc Kim nói:

- Các người ở đây để Kha mỗ đi gom ít củi khô về nhóm lửa. Ải đầu quý này sao mà lạnh lẽo quá.

Tổng Hàn Giang lắc đầu:

- Ê... Bộ người tính đốt lửa à.

Gã khoát tay:

- Không nên. Tổng mỗ chỉ có mỗi một cái mạng mà thôi, nên không thể làm cái đích cho người ta xạ thủ đâu.

Kha Bạc Kim hừ nhạt một tiếng:

- Người sợ chết à. Nếu bọn cao thủ Huyền Cung đuổi theo thì đã chẳng tặng mấy con tuấn mã này cho chúng ta.

Lâm Thanh Tử nhìn Kha Bạc Kim :

- Kha đại ca nói đúng. Vị cô nương tiểu thư đó cũng tốt quá đấy chứ.

Có tiếng vó ngựa vọng đến, Tổng Hàn Giang trang trọng hẳn lên. Y đảo mắt qua mọi người:

- Có thể là Lãnh Nhật Phong, cũng có thể là bọn cao thủ Tây Vực.

Tổng Hàn Giang trao túi da dê qua Lâm Thanh Tử:

- Người có thuật Triển Xi Phi Vân, dù bất cứ chuyện gì xảy ra người cũng phải giữ được Ngọc Tỷ. Chúng ta sẽ gặp nhau ở Hàm Dương. Mất cái túi da này thì bao nhiêu công sức lặn lội đều tiêu tan cả đó.

- Tổng huynh yên tâm đi, trong đây có phần của Lâm Thanh Tử mà.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần. Cỗ xe của Lãnh Nhật Phong xuất hiện.

Mộng Đình Hoa nhận ngay ra Lãnh Nhật Phong đang giữ dây cương, còn bên cạnh là một lão già.

Nhật Phong ghìm cương trước mặt mọi người. Chàng nói với Tổng Hàn Giang :

- Tổng huynh, Kha huynh, và Lâm đệ hãy bảo hộ vị trưởng lão đến Hàm Dương.

Lâm Thanh Tử nheo mày vỗ chiếc túi da:

- Lâm Thanh Tử phải bảo vệ Ngọc Tỷ mới đúng chứ.

Nhật Phong chỉ Đức Thái Tông:

- Ngọc Tỷ chính là vị trưởng lão này đây.

Tổng Hàn Giang nheo mày:

- Nhật Phong, người nói gì thế. Vậy khối ngọc khắc hình rồng là gì?

- Các vị cứ đưa lão trượng này đến Hàm Dương rồi sẽ hiểu mà.

- Ai da, Tổng mỗ không hiểu gì hết.

Đức Thái Tông nhướn mày:

- Đây... chính ta mới là Ngọc Tỷ đây. Bởi vì chỉ có lão mới biết được bí mật của lăng cấm mà thôi.

Lãnh Nhật Phong nói:

- Chúng ta đi ngay bây giờ.

Tổng Hàn Giang nhăn mặt:

- Người tính qua Ải đầu quỷ ngay trong đêm nay à.

- Vị trưởng lão này không thể ở lại đây một khoảng khắc nào nữa.

Lãnh Nhật Phong quay sang Lâm Thanh Tử :

- Lâm đệ còn chờ gì nữa.

Lâm Thanh Tử nhìn Tống Hàn Giang rồi trở khinh công vượt lên ghế xà ích.

Y quay sang Đức Thái Tông:

- Lão trượng sẽ được thưởng thức Lâm mỗi khiến ngựa như thế nào.

Lâm Thanh Tử huyết sáo một tiếng rồi đạp mạnh vào hông đôi tuần mã. Cú đạp chân của Lâm Thanh Tử khiến cho hai con tuần mã như bị ong chính, dựng đứng hai vó trước, hý vang lừng từng tràng rồi mới tung vó kéo cỗ xe lao về phía trước như tên bắn.

Kha Bạc Kim cũng thót lên lưng ngựa, ra roi phóng theo Lâm Thanh Tử.

Tống Hàn Giang quay sang Mộng Đình Hoa:

- Huynh linh cảm có mùi máu tanh sắp chảy ra nhuộm đỏ Ai đầu quỷ này.

Gió thổi giật từng cơn với khí lạnh cắt da, cắt thịt khiến họ Lâm phải mím môi mà thỉnh thoảng vẫn rùng mình. Ban đêm gió lùa qua những khe đá tạo thành một thứ âm thanh quái gở nghe mà ngỡ như tiếng quỷ tru, ma khóc.

- Phụt.. Phụt...

Hai con tuần mã đang phi nước đại bất chợt đổ ngang kéo theo cỗ xe, hất Đức Thái Tông ngã lăn xuống đất, còn Lâm Thanh Tử thì có thuật Triển Xí Phi Vân kịp thoát ra. Mặc dù vậy, y vẫn cảm nhận đầu óc mình tối sầm.

Những bó đuốc bùng cháy, soi sáng cả Ai đầu quỷ.

Tống Hàn Giang dậm chân:

- Tống mỗ đã nói rồi, đâu ai qua Ai ban đêm bao giờ.

Lãnh Nhật Phong nói với Thành Tử:

- Lâm đệ và Đình Hoa bảo vệ Đức Thái Tông.

Lâm Thanh Tử hài hước trả lời chàng:

- Tuân lệnh đại ca.

Mười tên võ sĩ Tây Vực Huyền Cung ào ào lướt đến với những cây khoái đao sáng ngời ánh thép nhập thẳng vào Lãnh Nhật Phong.

Kha Bạc Kim băng xuống mình ngựa. Gã vừa nói vừa vung hai quả chùy:

- Để bọn nhãi mép này cho ta.

Hai quả xích chùy của Kha Bạc Kim như đôi chong chóng vùn vụt nện thẳng vào bọn Tây Vực. Những thanh đao khua lên đỡ lấy đôi chùy gai của Bạc Kim đều bị đánh bật ra.

Bộp... Bộp...

Hai gã võ sĩ Tây Vực bị đôi quả chùy đánh thẳng xuống đầu ngã lăn ra giẫy đành đạch. Kha Bạc Kim với đôi quả chùy gia nổi bởi hai sợi xích kim ô tinh vẩy vùng giữa bọn võ sĩ Tây Vực như chỗ không người.

Họ Kha vừa đánh vừa thích thú nói:

- Hay lắm.. Hay lắm. Hôm nay Kha mỡ sẽ đuổi các người như đuổi một bầy nhặng.

Lời còn đọng trên môi Kha Bạc Kim thì Hư Giã Đạt Ma lướt vào trận:

- Lão Hư này muốn thỉnh giáo tài nghệ của Kha Bạc Kim.

- Tốt, tốt, lão cứ ra tay đi.

Hư Giã Đạt Ma rút xoạt cây nhuyễn tiên. Binh khí của Hư Giã Đạt Ma so với đôi chùy của Kha Bạc Kim thì rõ ràng lão đã kém hẳn phần thuận lợi rồi.

Thấy binh khí nhuyễn tiên của Hư Giã Đạt Ma, Kha Bạc Kim dè bủ:

- Thứ trò chơi con nít đó thì lão làm gì được Kha mỡ.

Kha Bạc Kim vừa nói vừa vung đôi chùy quay đúng một vòng rồi nện thẳng xuống đầu Hư Giã Đạt Ma. Với đòn công kích mãnh liệt này ngờ đâu Hư Giã Đạt Ma phải toàn thân tránh né, nhưng lão đã không tránh còn hướng thẳng ngọn nhuyễn tiên đón lấy đôi chùy của đối phương.

Đôi chùy của Kha Bạc Kim nện xuống ngọn nhuyễn tiên của Hư Giã Đạt Ma ngỡ như nện xuống một cây tre mềm mại khiến nó phải quăn xuống.

Kha Bạc Kim tròn mắt buột miệng nói:

- Sao kỳ vậy?

Tổng Hàn Giang thốt lên:

- Nguy cho lão gia rồi.

Cùng với lời nói của Tổng Hàn Giang thì ngọn nhuyễn tiên bật lên như một cánh cung, hất đôi quả chùy bay ngược về phía Kha Bạc Kim.

Ngọn nhuyễn tiên của Hư Giã Đạt Ma hất thật nhẹ nhàng, nhưng đôi quả chùy bắn ngược về nhanh không thể tưởng khiến cho Kha Bạc Kim lúng túng.

Hư Giã Đạt Ma cười khẩy một tiếng.

Sự diễn biến ra nhanh hơn một cái chớp mắt, trong khi Kha Bạc Kim thất thần đứng bất động như pho tượng, chờ binh khí của chính mình lấy mạng mình.

Keng...

Ánh chớp bạc sáng ngời cắt một đường vòng cung đón lấy đôi chùy trước khi nó nện vào đỉnh đầu họ Kha.

Lãnh Nhật Phong đứng uy nghi nhìn Hư Giã Đạt Ma. Chàng nghiêm giọng lạnh lùng nói:

- Kha cung chủ đã hứa với chúng ta rồi mà, sao lại thất hứa bội ngôn?

Mộc Nhĩ Liệt bước đến ngang Hư Giã Đạt Ma :

- Các người có thể rời Huyền cung chứ không thể rời khỏi Tây Vực.

Nhật Phong nheo mày:

- Tại hạ đến được thì đi được.

Chàng quay lại Tống Hàn Giang, Lâm Thanh Tử, Mộng Đình Hoa và Kha Bạc Kim :

- Chúng ta đi.

Nhật Phong mở lộ đi trước, thanh kiếm gác chéo ngang ngực, Lâm Thanh Tử và Mộng Đình Hoa đi hai bên còn Kha Bạc Kim và Tống Hàn Giang đoạn hậu.

Mộc Nhĩ Liệt hét lớn một tiếng:

- Người có thể qua Ải này được sao?

Y vừa quát vừa hoành khoái đao lướt đến chém xả vào Lãnh Nhật Phong.

Nhật Phong bình thản nói:

- Mộc tướng quân không thể cản được Nhật Phong đâu.

Nhật Phong vừa nói vừa chờ cho lưỡi khoái đao chém xuống mình, nhưng khi lưỡi đao còn cách một gang tay thì chàng lắc mình, mũi Long kiếm xẹt ra điểm tới yết hầu của Mộc Nhĩ Liệt. Chiêu kiếm của Nhật Phong khiến cho Mộc Nhĩ Liệt giật mình, vừa thu đao vừa lạng bộ né tránh mũi kiếm.

Mộc Nhĩ Liệt phản xạ cực kỳ nhanh nhưng mũi Long kiếm vẫn để lại một vết cắt trên cổ y. Vết cắt đó không đủ làm cho Mộc Nhĩ Liệt chết ngay lập tức, nhưng y cũng không đủ dũng khí để thi thố tài nghệ với Nhật Phong.

Mộc Nhĩ Liệt lùi về sau ba trượng, tay ôm yết hầu, mặt mày biến sắc.

Nhật Phong nhìn Nhĩ Liệt:

- Các hạ còn cản đường Lãnh Nhật Phong thì khó giữ được mạng đó.

Kha Mộc Bài bước ra:

- Lãnh công tử quả là thần kiếm vô địch.

- Tại hạ không dám nhận lời khen của cung chủ, chỉ mong người giữ lời hứa ở Huyền Cung.

Kha Mộc Bài hừ nhạt rồi nói:

- Chỉ cần Lãnh công tử hạ được Kha Mộc Bài này thì mọi người tự nhiên qua Ải về Trung Nguyên.

- Tại hạ có thể tin vào lần hứa thứ hai của cung chủ không?

- Lãnh công tử xem thường bản cung quá. Ai mà không tiếc của quý, nhưng nếu mình không có phần thì phải trao cho kẻ khác.

- Cung chủ đã nói vậy thì Lãnh Nhật Phong sẵn sàng thỉnh giáo đao pháp của cung chủ.

- Dao pháp của bản cung vô tình lắm.
- Thanh kiếm của tại hạ cũng rất lạnh lùng.

Kha Mộc Bài quay lại Hư Giã Đạt Ma :

- Trong lúc bản cung lâm trận tỷ thí với Lãnh Nhật Phong thì không một ai được động thủ.
- Ra lệnh xong Kha Mộc Bài bước đến ba bộ, đối mặt với Nhật Phong:
- Dao của bản cung đã sẵn sàng.

Lãnh Nhật Phong dẫn đến một bộ. Hai người nhìn nhau chăm chăm tưởng như họ đang lấy thần nhãn để cướp mạng người kia. Đối với hai đại cao thủ như Lãnh Nhật Phong và Kha Mộc Bài, một người là quý đao vô địch của Tây Vực, một người là thần kiếm Trung Nguyên thì đâu thể là một cuộc đấu tầm thường.

Đối với họ, chỉ một thức đao, hay một chiêu kiếm cũng có thể phân định, mà sự phân định đó phải trả giá bằng mạng sống của mỗi người.

Kha Mộc Bài cầm chuôi đao bằng hai tay, từ từ đưa lên chỉ mũi đao thẳng vào mặt Lãnh Nhật Phong. Bên đây thanh Long kiếm cũng được nhắc lên theo một thế khai cuộc tầm thường mang vẻ kính trọng đối phương của mình.

Với tư thế khai cuộc đó thì quý đao tiềm ẩn sát khí tàn bạo và khốc liệt, còn Long kiếm thì xem ra có vẻ hòa nhã, thi thử với sát khí tàn bạo, thì xem ra quý đao của Kha Mộc Bài chiếm phần ưu thế hơn. Nhưng lạ lùng làm sao Kha Mộc Bài chỉ hờm đao mà không phát thành thức đao sát thủ đối phương.

Hai chân Kha Mộc Bài từ từ lún dần xuống đất, có lẽ lão đang vận dụng toàn bộ nội lực tu vi bản thân để phát ra đao pháp thì đó quả là một chiêu đao vô địch trong thiên hạ.

Hai đối thủ ghìm nhau mà khiến cả cục trường trở nên im lặng nặng nề. Chung quanh Kha Mộc Bài và Lãnh Nhật Phong chỉ có tiếng gió hú lồng lộn, thỉnh thoảng xen vào tiếng giữ y phục của hai người mà ngỡ như những oan hồn ma quỷ đang chấp chờn bên hai đối thủ.

Nếu tinh mắt một chút, thì người tại trận mới thấy điểm lạ lùng trên thanh Long kiếm của Nhật Phong. Cứ mỗi lần chân Kha Mộc Bài lún xuống đất thì mũi đao của lão khẽ nhích động, cùng lúc lưỡi kiếm cũng hơi xoay nhẹ. Ánh kiếm nhập nhoạng tạo ra một điểm sáng đặt ngay hõ khẩu cầm đao của họ Kha. Và cứ như thế khi Mộc Bài toan chuyển đao tránh ánh kiếm thì ánh kiếm di dời đúng vào chỗ cũ.

Kha Mộc Bài neoh mà bởi cái đốm sáng như con đom đóm quái gỡ đó. Chính đốm sáng do Long kiếm tạo thành khiến hõ khẩu của Kha Mộc Bài như có cảm giác tê rần, mà cũng chính cái cảm giác đó khiến cho họ Kha có cảm tưởng đao pháp chưa thành thì kiếm của đối phương đã tới đích rồi.

Cuộc đấu của hai người vừa căng thẳng, vừa trầm trọng, nhưng sự tĩnh lặng của họ khiến cho những người thị trận trở nên hồi hộp pha trộn cảm giác chán nản.

Chợt Mộc Nhĩ Liệt rú lên lanh lảnh.

Tiếng rú của gà như giọt nước làm tràn ly, và không còn gì có thể khiến Lãnh Nhật Phong và Kha Mộc Bài dừng trận đấu. Chính tiếng rú của Mộc Nhĩ Liệt khiến Kha Mộc Bài thoáng một chút chao tâm, không kiềm chế được quỹ đạo của mình.

Một ánh chớp bạc hình cầu vòng nhoáng lên, bên Lãnh Nhật Phong cũng có một đóm sáng bạc như con đom đóm trượt theo ánh chớp quỹ đạo của Kha Mộc Bài.

Tổng Hàn Giang nhắm mắt bởi y ngỡ Lãnh Nhật Phong đã bị chẻ ra làm hai.

Mộng Đình Hoa biến sắc không kiềm được, phải thốt khẽ:

- Lãnh đại ca...

Lâm Thanh Tử thì nhăn mặt, còn Kha Bạc Kim thì giật nhẹ sợi dây xích nối với hai quả chùy.

Máu đã chảy xuống những viên đá tai mèo của Ải đầu quỷ. Gió mang theo mùi tanh của máu xộc vào khứu giác của mọi người.

Lãnh Nhật Phong và Kha Mộc Bài cùng hạ binh khí một lượt.

Mộng Đình Hoa thất sắc:

- Lãnh đại ca...

Nàng toan lao ra nhưng chưa kịp động thân thì thanh quỹ đạo của Kha Mộc Bài đã tuột khỏi tay lão rơi xuống đất.

Kha Mộc Bài thở hắt ra một tiếng. Máu vẫn tiếp tục rơi vãi, nhuộm đỏ những viên đá tai mèo, máu chảy ra từ đôi hổ khẩu cầm đao của Kha Mộc Bài.

Kha Mộc Bài quay lại nhìn Lãnh Nhật Phong:

- Đao tàn nhẫn nhưng kiếm thì không vô tình. Bản cung tâm phục khẩu phục.

Nhật Phong nhìn Kha Mộc Bài nói:

- Đao của cung chủ vô địch nhưng chỉ tiếc tiếng rú của Mộc Nhĩ Liệt đã cướp đi cái thần của quỹ đạo.

Kha Mộc Bài thở dài một tiếng:

- Muốn thắng người thì phải biết tự kiềm chế mình. Bản cung không có cái thần như Lãnh công tử.

- Đa tạ cung chủ đã nương tay cho tại hạ. Lãnh Nhật Phong và những vị bằng hữu của mình qua cửa ải được chứ?

Kha Mộc Bài ôm hổ khẩu, gật đầu:

- Thịnh Lãnh công tử.

Lãnh Nhật Phong ôm quyền xá Kha Mộc Bài :

- Đa tạ cung chủ đã nhường đường.

- Lãnh công tử đừng khách sáo khiến cho bản cung càng hổ thẹn.

Nhật Phong quay lại nhóm bằng hữu của mình:

- Chúng ta đi.

Mộng Đình Hoa liếc trộm Kha Mộc Bài rồi mới chịu dõng bước theo Lãnh Nhật Phong.

Đức Thái Tông xét nét khi đi ngang qua Kha Mộc Bài, nhưng tuyệt nhiên lão vẫn đứng bất động để mọi người thản nhiên bước qua trước mặt mình.

Lâm Thanh Tử bước nhanh, đi ngang với Nhật Phong. Họ Lâm lí nhí nói:

- Lãnh đại ca vừa rồi đã dùng chiêu kiếm gì mà tuyệt vời quá vậy?

- Lâm đệ hãy để câu hỏi đó khi qua cửa ải này mà về Trung Thổ.

Mặt Lâm Thanh Tử tiu nghỉu như con mèo mắc mưa.

Qua khỏi ải đầu quỷ, Tống Hàn Giang thở phào một tiếng:

- Chúng ta đã trở về đến Trung Nguyên.

Tống Hàn Giang liếc Đức Thái Tông quay sang lí nhí hỏi Lãnh Nhật Phong:

- Chỉ có lão già này thôi mà người nói chúng ta phát tài ư. Sao Tống mỗ nghi ngờ quá.

Lão trượng Đức Thái Tông thấp thỏm nghe mấy lời của Tống Hàn Giang nhảy xồm lại bên họ Tống:

- Bộ người không tin à?

Tống Hàn Giang nói:

- Tống mỗ muốn tin cũng không thể nào tin được.

Lão trượng Đức Thái Tông hừ nhạt một tiếng:

- Được rồi, lão sẽ cho người tin hay không nha.

Lão vừa nói vừa cời y phục:

- Người xem đi, sau lưng lão phu là cái gì vậy. Nó có phải là bản đồ để chỉ đường, chỉ lối vào lằng cấm không? Hừ, cho người biết, bản đồ này do chính Tiên Đế xăm vào lưng của lão đó, nên lão mới có danh là Đức Thái Tông. Cái tên Đức Thái Tông là do Tiên Đế xăm cả tên mình vào lưng lão để chứng minh bút lục.

Tống Hàn Giang nhìn bức họa đồ trên lưng lão trượng rồi nghiêm giọng:

- Trong lằng cấm có cái gì mà quý như vậy?

- Người còn hỏi gì nữa, nếu như người vào được trong lăng cấm thì đã đại phát tài giàu nứt
thiên hạ rồi. Ngoài vàng bạc châu báu ra còn rất nhiều thứ, mà quý nhất chính là Ngọc Tỷ.

- Lão nói làm Tổng mỗ muốn mắc ghen bởi thèm muốn.

Mộng Đình Hoa liếc Tổng Hàn Giang:

- Bây giờ thì Tổng huynh tin rồi phải không?

Tổng Hàn Giang lưỡng lự:

- Tổng mỗ tạm tin lời của lão. Nhưng lời của lão nói không có gì làm chứng cả, nếu như lão chỉ
bịa chuyện thì bao nhiêu công sức của chúng ta đều là công cốc. Cái gì ở trong tay mới là cái của
mình. Còn nếu chỉ có những đường xăm trên lưng lão thì chẳng chắc chút nào.

Tổng Hàn Giang quay sang lão trượng Đức Thái Tông:

- Nói vậy chứ Tổng mỗ cũng phải tin lão.

Tổng Hàn Giang vừa dứt lời thì có những âm thanh ầm ầm từ tứ phương tám hướng vọng tới.

Lãnh Nhật Phong cau mày, trong khi Đức Thái Tông nhảy đống lên:

- Lần này thì ta hết hy vọng được sống rồi.

Hồi 10

UẤT HẬN QUỲ ĐẦU QUAN

Hai mươi cỗ chiến xa, kết tạo bằng những cây tùng kiên cố, phía trước đều có chông sắc lừng lững kết thành vòng tròn khép dần lại.

Đuốc cháy sáng rực cả một góc trời. Dẫn đầu đoàn chiến xa là chưởng giáo Thần Long hội Tạ Đình Côn, bên tả có Lộc Đại Kỳ chưởng môn Kim Bang, bang chủ Cái Bang Trần Bá Tùng.

Lãnh Nhật Phong khoát tay.

Đoàn chiến xa theo hiệu cờ đuôi nheo của Tạ Đình Côn dừng lại.

Nhật Phong hỏi:

- Các vị đến đón tại hạ?

Lão trượng Đức Thái Tông lắc đầu nguây nguây:

- Nhứt định họ không đến đón người đâu. Họ đến để lột da lưng của lão đó.

Tạ Đình Côn lại ra hiệu cờ.

Đoàn chiến xa tách làm hai, từ phía sau bọn thuộc nhân Thần Long hội đẩy đến phía trước một chiếc xa tù. Người ngồi đóng gông trong chiếc tù xa đó không phải ai khác mà chính là Chu Thế Loan.

Lãnh Nhật Phong cau mày:

- Lão công công đâu?

Lão trượng Đức Thái Tông trợn mắt, lắc đầu. Lão sợ đến mức biến sắc mặt, lắp bắp nói:

- Lãnh công tử nói lão công công nào... phải người muốn nói chính là...

- Người mà Lãnh công tử muốn nhắc tới chính là lão phu đây.

Với thân pháp quỷ dị vô lường, Lập Ái xuất hiện ngay trước mặt Lãnh Nhật Phong và lão trượng Đức Thái Tông.

Vừa thấy lão công công, lão trượng Đức Thái Tông đã lùi lại ba bộ. Lão khoát tay như đuổi ruồi:

- Không... không, lão không muốn gặp người. Lập Ái, ta không muốn gặp người đâu.

- Lãnh công tử đưa lão đến gặp ta, sao lại không gặp được.

Lão trượng Đức Thái Tông quay ngoắt sang Lãnh Nhật Phong:

- Lãnh công tử cứu ta khỏi thạch ngục bên Tây Vực rồi nạp ta cho Lập Ái à?

Lão trượng Đức Thái Tông nhăn nhó:

- Lão không muốn như vậy đâu, biết thế lão thà ở thạch ngục bên Tây Vực.

Lãnh Nhật Phong thở dài, nhìn lão trượng Đức Thái Tông:

- Tại hạ đã nhận trọng trách đưa lão trượng đến gặp Lập Ái công công.

Lập Ái cười khẩy:

- Bây giờ thì lão có còn muốn gặp Lão công công Lập Ái này nữa không?

Lão trượng Đức Thái Tông lùi luôn ba bộ, đứng ra sau lưng Kha Bạc Kim:

- Cứu lão phu với.

Lão trượng Đức Thái Tông nhăn nhó:

- Lão phu không muốn gặp người đầu Lập Ái.

Lập Ái nheo mày:

- Lão hay ngoan ngoãn theo ta.

Lập Ái vừa nói vừa dẫn đến ba bộ toan thộp lấy gáy lão trượng Đức Thái Tông, nhưng Lãnh Nhật Phong đã bước xéo qua ngang đường Lập Ái.

- Tại hạ đã đưa Đức Thái Tông về đây rồi, xem như tròn trọng trách. Tại hạ cần lão công công trao người trước.

Lập Ái mỉm cười:

- Tất nhiên lão phu sẽ giao Chu Thể Loan cho Lãnh công tử. Nàng rất nhớ công tử đó.

Lão trượng Đức Thái Tông sững sờ nhìn Lãnh Nhật Phong. Lão thét lên với tất cả nỗi tuyệt vọng của mình:

- Trời ơi, Đức Thái Tông này chẳng còn đường nào khác rồi.

Lão nghiêng răng ken két nhìn Lãnh Nhật Phong nói gằn từng tiếng:

- Lão phu có tan xác thì Lãnh công tử và các vị bằng hữu của người đã lặn lội đến Tây Vực cũng có phần trong cái xác của lão.

Tổng Hàn Giang chớp mắt liên tục. Y muốn hỏi lão trượng Đức Thái Tông vì sao lại nghĩ đến cái chết chứ?

Nhưng y chưa kịp hỏi thì đã thấy lão trượng Đức Thái Tông vận công. Thân thể của lão như một đứa bé gái ốm, thế mà thoáng chốc phồng to như một quả bóng căng cứng.

Rắc rắc...

Lão trượng Đức Thái Tông nhìn Lãnh Nhật Phong :

- Đừng u mê... Người cũng có phần trong thân thể lão phu.

Lão nói xong gồng mình:

- Bụp...

Lớp da lưng của lão trượng Đức Thái Tông như da quả bóng, sau tiếng bụp khô khốc tét ra thành tám mảnh vụn. Những miếng da đó văng ra tứ tán. Một miếng rớt thò vào tay Tống Hàn Giang. Mộng Đình Hoa cũng nhận được một miếng da của lão Đức Thái Tông, nhưng nàng hoảng hốt quăng miếng da đó về phía Kha Bạc Kim.

Chưởng giáo Thần Long Tạ Đình Côn cũng không bỏ mất cơ hội đoạt lấy một miếng da cho mình. Riêng Lập Ái lão công công khi thấy lão Đức Thái Tông vận công đã biết lão làm gì liền trở luôn hấp lực đại pháp, rút luôn một lúc bốn miếng da còn lại.

Lãnh Nhật Phong mặc cho mọi người tranh đoạt những miếng da đỏ tươi của lão trượng Đức Thái Tông mà tiến thẳng đến chỗ Chu Thể Loan.

Chàng thản nhiên mở gông cho nàng:

- Loan muội, chúng ta đi.

Chàng đưa tay đỡ nàng.

Thể Loan nhìn Nhật Phong đưa tay cho nàng nắm. Trông thể tạng của nàng như thực nữ chẳng còn sức. Thể Loan được Nhật Phong dìu ra khỏi xe gông tù thì hữu thủ của nàng bất ngờ phóng chỉ thọc tới đại huyệt khiêu hóa của Nhật Phong.

Toàn thân Nhật Phong tê cứng như thoáng chốc đã hoá thành đá. Chàng ngạc nhiên nhìn Thể Loan:

- Sao lại như vậy?

- Bởi Thể Loan là ái nữ của lão công công.

- Cho dù nàng có là ái nữ của Lão công công cũng đâu nỡ điểm huyệt Lãnh huynh.

- Tại vì Thể Loan sợ thanh Long kiếm của Lãnh huynh.

- Lãnh huynh đã dùng Long kiếm để cứu muội, và đã dùng nó đến Tây Vực, sao muội lại sợ chứ?

Chu Thể Loan mỉm cười:

- Tại Lãnh huynh không biết tất cả đều do muội sắp xếp để huynh đến Tây Vực đưa Đức Thái Tông trở về Trung Nguyên. Sứ mạng của Lãnh huynh đã xong rồi, huynh không còn đặc dụng nữa.

Đôi chân mày của Lãnh Nhật Phong cau hấn lại:

- Nói như Thể Loan, những ai không còn đặc dụng nữa thì phải chết.

Thể Loan bình thản gật đầu.

Lãnh Nhật Phong hỏi:

- Kể cả người đến với Thể Loan bằng một chữ tình si?

Thể Loan thở dài một tiếng:

- Lãnh huynh có thể vì chữ tình mà hy sinh cho Thể Loan nhưng Thể Loan khó có thể vì huynh.

Cùng lúc đó trong cục trường Lập Ái Cát Cát với những thế công kỳ lạ đang dồn Kha Bạc Kim vào thế hạ phong. Kha Bạc Kim thở hồng hộc, đôi quả chùy đã nặng không còn biểu lộ sức mạnh của Đồng cân thiên sơn nữa.

Kha Bạc Kim vừa quay vun vút đôi chùy vừa lùi lại dần từng bước một cho đến khi lưng của y chạm vào những chiếc chông nhọn hoắt của một cỗ chiến xa.

Lập Ái công công rít lên:

- Trao ngay miếng da đó cho lão phu.

Lập Ái vừa nói vừa bổ nhào tới, đôi trảo công của gã vươn tới thộp vào đôi xích kim ô tinh, rồi trở luôn một thế Hoài Long quá bộ lướt qua đầu Kha Bạc Kim.

Thế công của Lập Ái vô cùng huyền diệu, thoát một cái lão đã chễm chệ trên chiến xa, dùn gluôn đôi xích kim ô tinh quấn lấy cổ Kha Bạc Kim.

Kha Bạc Kim trợn mắt:

- Lão... lão...

Lập Ái cười gằn một tiếng rồi ghệt Kha Bạc Kim vào những chiếc chông đầu có bịt sắt nhọn.

Kha Bạc Kim rú lên lanh lảnh:

- A...

Y cố gọi Lãnh Nhật Phong:

- Nhật Phong...

Tiếng gọi của Kha Bạc Kim khiến Tổng Hàn Giang và Lâm Thanh Tử bấn loạn tâm thần, Mộng Đình Hoa thì bàng hoàng thất sắc, nhưng người xót xa nhất lại chính là Lãnh Nhật Phong. Hai mắt chàng như nẩy lửa để chứng kiến cái chết bi thảm của Kha Bạc Kim mà không sao cứu được y.

Nhật Phong nghiêng răng ken két, rít lên bằng tất cả sự căm phẫn tột cùng:

- A... a... a...

Đầu Nhật Phong lắc nguầy nguậy tưởng như chàng phát cuồng bởi chứng nhận cái chết bi thảm của Kha Bạc Kim. Tiếng thét cuồng nộ của Lãnh Nhật Phong khiến Chu Thể Loan phải giật mình, buột miệng:

- Người...

Khuôn mặt anh tuấn của Nhật Phong không còn vẻ bình tâm nữa mà thay vào đó là những nét căm hờn tột cùng và oán giận.

Tiếng thét cuồng nộ của chàng kinh động đến cả Tổng Hàn Giang, Lâm Thanh Tử và Mộng Đình Hoa. Ánh mắt như hai vì sao của họ Tổng nhận ra ngay điểm đặc dị bất đồng của Lãnh Nhật Phong.

Tổng Hàn Giang nhận ra Lãnh Nhật Phong bị điểm huyết nhưng nhất thời không biết giải huyết gì cho Nhật Phong. Hàn Giang còn đang lưỡng lự thì Lập Ái lão công công lướt đến.

Lập Ái vừa vươn trào vừa nói:

- Đến lượt ngươi phải giao cho lão phu miếng da bức họa đồ.

Lời của Lập Ái còn đọng trong thính nhĩ của Tổng Hàn Giang thì trào của lão đã đến bên họ Tổng rồi.

Nhận biết thế trào của Lập Ái vô cùng tàn nhẫn, Tổng Hàn Giang liền vung bàn tính đập vào trào công của đối phương. Chiếc bàn tính vốn là binh khí của Tổng Hàn Giang, vừa công vừa thủ vô cùng linh hoạt. Khi công thì dùng cạnh bàn toán sắc như bảo đao bảo kiếm, khi thủ thì nó trở thành một tấm mộc kiên cố vô ngần.

Đập thẳng bàn toán vào trào thủ của Lập Ái lão công công, Tổng Hàn Giang đoán chắc lão quỷ sẽ rút trào lại, nhưng không như ý họ Tổng, Lập Ái chỉ hơi đảo hổ khẩu, trào của lão ta đã trở thế vừa tránh được cú đập của đối phương vừa có thể khống chế hổ khẩu Tổng Hàn Giang bất cứ lúc nào.

Thế thộp hổ khẩu của Lập Ái lão công công khiến Tổng Hàn Giang đâm ra lúng túng. Y liền thôi lui về sau hai bộ để tránh cái thộp của Lập Ái.

Lập Ái khẽ mỉm cười :

- Ngươi cũng khá lắm đó.

Tổng Hàn Giang bất chợt thét lên:

- Sau lưng lão kia.

Lập Ái nghe câu nói của Tổng Hàn Giang thoáng một chút phân tâm. Lập Ái phân tâm, Tổng Hàn Giang thoát đến bên Lâm Thanh Tử.

Tổng Hàn Giang mau miệng nói:

- Chia ra mà chạy.

Lâm Thanh Tử hỏi ngược lại Tổng Hàn Giang:

- Chạy đi đâu?

- Chạy đi đâu cũng được.

Mộng Đình Hoa nhìn Lãnh Nhật Phong mà chưa biết xử trí thế nào thì thành linh bốn cổ chiến xa sầm sập lao tới nàng.

Nhật Phong biến sắc thét lớn:

- Đình Hoa thoát đi.

Cùng với lời cảnh cáo của Nhật Phong thì từ trong một cỗ chiến xa tung ra vòng lưới nhanh không thể tưởng. Trong lúc tâm còn phân vân, Đình Hoa không sao xử trí kịp liền bị vòng lưới đó chụp xuống thân ảnh nàng.

Bốn cỗ chiến xa ầm ầm lao thẳng vào Đình Hoa, chẳng khác những con trâu điên húc lấy một con người bé nhỏ.

Mộng Đình Hoa rú lên thảm khốc, thân thể của nàng bị những mũi giáo bọc sắt xuyên qua tua tủa.

Nhật Phong chẳng còn chút thần trí. Chàng trợn mắt trừng trừng như mất hẳn thần thức mà nhìn Đình Hoa.

Tổng Hàn Giang buột miệng thét:

- Đình Hoa...

Cái chết của Mộng Đình Hoa khiến cho Tổng Hàn Giang hồn siêu phách lạc. Họ Tổng nghiêng rằng ken kết:

- Tổng mỗ liều mạng với lão quỷ đây.

Tổng Hàn Giang vừa nói vừa băng đến Lập Ái.

Lập Ái lão công công cười khẩy một tiếng, và chờ cho chiếc bàn tính còn cách một gang tay mới lắc vài đảo bộ tránh né trong gang tấc.

Lão vừa tránh đòn công của Hàn Giang, vừa phát mạnh ống tay áo trường y. Những mũi kim châm đoạt hồn bắn ra tua tủa tập kích trực diện Tổng Hàn Giang.

Trước mặt Hàn Giang đột nhiên lóe lên một bức màn lân tinh “Đoạt hồn châm”, nhưng Tổng Hàn Giang vẫn bất kể đến chuyện sinh tử của mình mà vẫn tiếp tục thế công tập kích thẳng vào mặt Lập Ái công công.

Khóe miệng Lãnh Nhật Phong rịn máu bởi uất ức tột cùng.

Trong lúc đó mặt của Tổng Hàn Giang đã bị “Đoạt hồn châm” đâm thủng máu tuôn ra ướt đầm cả khuôn mặt.

Tổng Hàn Giang nghiêng rằng ken kết, ôm mặt lão đảo.

Lập Ái cười mỉm, rồi từ từ vươn trảo thủ toan bổ xuống đầu Hàn Giang.

Lâm Thanh Tử thấy vậy, không màng đến sống chết, trở luôn khinh công Triển Xi Phi Vân, thân pháp lướt đến như một con chim cắt. Nhưng Lâm Thanh Tử không nhằm Lập Ái lão công công tập kích mà lại cặp ngang hông Tổng Hàn Giang.

Lập Ái cau mày:

- Người cũng muốn tự tìm cái chết đến với người.

Lập Ái nói dứt lời vận động nội công tu vi tổng ra một chưởng kinh di sơn đảo hải. Lão đoán chắc Lâm Thanh Tử hứng trọn thể chưởng này thì da thịt có bằng sắt bằng đồng cũng tan ra từng mảnh một.

Nhưng chưởng kinh vừa ập đến Thành Tử, thì họ Lâm lại trở thuật Triển Xi Phi Vân đạp lên sóng chưởng kinh nương theo đó mà lướt đi. Nhờ luồng chưởng kinh của Lập Ái mà Lâm Thanh Tử cặp Tổng Hàn Giang vượt ra khỏi vòng vây của những cỗ chiến xa khiến cho Lập Ái đứng ngệt mặt mà nhìn.

Lâm Thanh Tử thoát được ra ngoài, trở luôn thuật Triển Xi Phi Vân chẳng khác nào cánh chim sắt quắp Tổng Hàn Giang lướt đi thoáng chốc đã mất dạng.

Nhật Phong nhìn theo bóng của Lâm Thanh Tử thở phào, lẩm nhẩm nói:

- Ít ra ông trời cũng cho một người trong chúng ta còn sống.

Lập Ái lão công công bước đến trước mặt Lãnh Nhật Phong:

- Lãnh công tử muốn được chết như thế nào?

- Chết như thế nào, hay chết bằng cách nào đối với Nhật Phong không để tâm đến. Nhật Phong chỉ hận mình đã đưa bằng hữu đến chỗ chết mà thôi. Lập Ái lão công công ra tay đi.

Lập Ái mỉm cười nhìn Nhật Phong nói:

- Giết Lãnh công tử thì dễ rồi, nhưng lão phu còn muốn trọng dụng người giúp lão nữa.

Nhật Phong lắc đầu. Trên khóe môi của chàng vẫn còn rịn hai vệt máu tươi vì uất hận. Chàng lạnh lùng nói:

- Nhật Phong sẽ nhận cái chết thôi, chứ lão đừng hy vọng ta sẽ phục vụ lão đâu.

- Lão phu không bắt Lãnh công tử phục vụ lão, mà lão sẽ cho Lãnh công tử dùng loạn thần tán để sai bảo người. Lãnh công tử sẽ là một sát thủ vô tiền khoáng hậu của lão phu.

Lập Ái quay sang Chu Thể Loan:

- Loan nhi chăm sóc cho Lãnh công tử nhé.

Chu Thể Loan gật đầu.

Bốn tên thuộc hạ của Thần Long hội bước đến khiêng Lãnh Nhật Phong đặt vào cỗ xa gông tù. Chúng gông chàng thật cẩn thận rồi mới đẩy đi.

Nhật Phong thở dài náo lòng. Chàng miên man nghĩ đến Kha Bạc Kim, Mộng Đình Hoa, Tổng Hàn Giang và Lâm Thanh Tử mà thầm trách mình.

Hồi 11

ANH HÙNG RƠI LỆ

Tổng Hàn Giang thều thào nói:

- Lâm đệ, chắc ta không sống được đâu.

Lâm Thanh Tử lắc đầu:

- Không, đệ sẽ cứu Tổng huynh.

Lâm Thanh Tử vừa nói vừa tỷ mỷ rút từng cây châm đoạt hồn.

Mặt Tổng Hàn Giang bây giờ không còn nhìn ra được nữa bởi độc châm làm cho da mặt Tổng Hàn Giang phù dộp lên.

Lâm Thanh Tử lo lắng vô cùng, nhưng chỉ biết nhổ kim châm đoạt hồn mà chẳng còn biết làm gì khác hơn.

Tổng Hàn Giang thở dài nói:

- Lâm đệ, đối với Tổng Hàn Giang sống chết không là gì đâu. Nếu ta chết thì sẽ theo Kha Bạc Kim và Mộng Đình Hoa, chỉ lo Lãnh Nhật Phong bây giờ không biết ra sao.

Để Lâm Thanh Tử đưa Tổng huynh đi tìm đại phu. Nhất định đại phu sẽ có thuốc trục độc ra khỏi mặt huynh.

- Nếu Tổng mỗ không chết bởi độc châm thì cũng đui mù tàn phế rồi. Ta sống cũng bằng thừa. Lâm đệ, Tổng huynh có một nguyện vọng.

- Tổng huynh nói đi.

- Ta chết thì Lâm đệ hãy tặng cho ta một nén vàng đặt lên bụng nhé.

- Việc đó không khó với Thành Tử nhưng Tổng huynh sẽ không chết đâu.

- Có ai không chết bao giờ. Điều thứ hai ta muốn nhờ Lâm đệ là đến kỳ lâu ở Dương Châu hỏi xem các nàng Cúc Cúc, Xuân Xuân, Phùng Phùng dùm Kha lão đệ.

Lâm Thanh Tử bật khóc meo máo. Y vừa nức nở vừa gật đầu:

- Lâm Thanh Tử sẽ đến Dương Châu.

Tổng Hàn Giang thở gấp từng cơn một :

- Còn một miếng da của huynh, đệ hãy giữ lấy. Nếu có thể được thì tìm Lãnh Nhật Phong. Theo Tổng huynh, Lãnh Nhật Phong không chết yếu đâu.

- Thành Tử sẽ tìm Lãnh Nhật Phong.

- Tổng huynh tin vào Lâm đệ.

Tống Hàn Giang nắm tay Thành Tử từ từ bóp lại:

- Tống huynh tin vào lão đệ.

Sau câu nói đó hồn Tống Hàn Giang liền lìa khỏi xác.

Lâm Thanh Tử nấc nghẹn một tiếng:

- Tống huynh...

Y gục đầu vào ngực Tống Hàn Giang:

- Tại sao chúng ta về đến Trung Nguyên rồi lại tan tác tả tơi như thế này?

Lâm Thanh Tử than xong rồi bật khóc thổn thức. Y gượng lắm mới đào được một cái huyết chôn cất Tống Hàn Giang. Lâm Thanh Tử quỳ trước nấm mồ vừa đắp xong mà cảm nhận một nỗi buồn mênh mông dâng trào, để biến thành những giọt nước mắt lăn dài xuống hai bên khóe.

Thành Tử quệt nước mắt, thở dài rồi nói:

- Tống đại ca... Mới hôm nào đây Tống đại ca, Kha đại ca, và Mộng muội muội cùng với Lãnh đại ca và Lâm Thanh Tử còn ở bên nhau. Tất cả đều mang đến cho Thành Tử tình huynh đệ gắn bó, nặng như sơn, sâu như biển, thế mà tại sao giờ đây chỉ còn lại có mỗi một mình Thành Tử.

Lâm Thanh Tử lắc đầu:

- Chẳng lẽ Thành Tử sinh ra trên cõi đời này chỉ có mỗi một việc là phải tiễn các vị đại ca và Mộng muội muội trở về âm cảnh thôi sao.

Y vừa than vừa cào đất trước mặt mình:

- Tống đại ca, Thành Tử sẽ làm tròn những lời đã hứa với đại ca rồi sẽ xum họp với nhau dưới cửa Tử Thành.

Thành Tử đứng lên nhìn nấm mồ của Tống Hàn Giang:

- Tất cả đều bỏ đi hết rồi, để lại mình ta trên cõi đời cô độc này.

Nói xong câu đó, Thành Tử mới quay lưng thả bước đi, đột ngột y dừng bước rồi quay đầu nhìn lại nấm mộ của Tống Hàn Giang một lần nữa.

Thành Tử thở dài một tiếng rồi trở thuật Triển Xi Phi Vân băng đi nhanh như một cánh chim cắt, chỉ trong chớp mắt đã khuất dạng. Không gian tĩnh lặng, thê lương, chỉ còn lại một nấm mộ của Tống Hàn Giang. Một nấm mộ trong chốn hoang sơ, tiêu điều, đâu ai biết được dưới nấm đất kia một người đã từng là hảo hán của đất Hàm Dương.

Đang dùng thuật Triển Xi Phi Vân, Thành Tử chợt thấy thấp thoáng phía trước có người đang khệ nệ cõng chiếc giỏ bội thật to trên lưng. Chiếc giỏ bội kia thỉnh thoảng lại nhúc nhích khiến Lâm Thanh Tử tò mò.

Thành Tử trở khinh công nhanh hơn, bám sát sau lưng người đó. Với thuật Triển Xi Phi Vân, Thành Tử như con chim sáo bước nhẹ sau lưng người cống giỏ bội mà người này chẳng hề hay biết. Đến lúc bây giờ Thành Tử mới nhận ra, người này là một trong những trưởng lão của Cái Bang đại phái.

Chiếc bội lại nhúc nhích khiến Thành Tử lại ngỡ trong đó đang dấu một con chó rất to liền nghĩ thầm:

- Thế là mình sẽ có cái gì bỏ bụng, trước khi đến Dương Châu Thành.

Gã Cái Bang chẳng hề hay biết có người đi sau lưng, khi đến cổ miếu, gã tiến thẳng vào trong cổ miếu đó luôn. Thành Tử đi phía sau chỉ một cái lắc vai, thân pháp cắt một đường cầu vồng lướt lên nóc cổ miếu.

Gã Cái Bang vào trong cổ miếu. Bên trong cổ miếu bang chủ Cái Bang Trần Bá Tùng đã chờ sẵn tự bao giờ rồi. Trước mặt Bá Tùng là một mâm tiệc đầy ắp thức ăn ngon và hảo tửu. Bá Tùng cũng đang ngất ngưỡng với chén rượu trên tay.

Khi gã Cái Bang cống chiếc giỏ bước vào, Trần Bá Tùng đứng lên nhìn cái giỏ:

- Người có mang có món đó về cho ta không?

Gã Cái Bang khúm núm nói:

- Dạ thưa bang chủ có ạ. Thuộc hạ nghĩ món này nhứt định bang chủ sẽ vừa mắt, không còn chỗ chê nữa à.

Trần Bá Tùng gật đầu:

- Tốt lắm. Nếu Trần mỗ vừa mắt thì người sẽ được trọng thưởng xứng đáng.

Bá Tùng uống một ngụm dài rồi bước đến mở nắp giỏ bội. Gã Cái Bang vội cản y lại:

- Bang chủ !

Bá Tùng nheo mày quay lại:

- Sao người lại cản ta?

Y hất mặt:

- Tại sao vậy?

- Dạ... Thuộc hạ không dám dấu bang chủ, vị cô nương mặc dù đẹp nhan sắc, nhưng rất cương cường, sợ cô ta sẽ khiến bang chủ bực bội thôi.

Trần Bá Tùng ngửa mặt cười sáng sặc. Y vỗ đầu gã Cái Bang thuộc nhân:

- Người đúng là một tên Cái Bang trung thành đáng khen đó, nhưng đây là chuyện của Trần mỗ, người lo như thế được rồi, hãy ra ngoài miếu canh chừng cho ta. Khi nào xong việc, Trần mỗ sẽ nhường cho người.

- Bang chủ đã nói vậy, thuộc hạ ra ngoài.

Trần Bá Tùng gật đầu:

- Tốt lắm, ra ngoài đi.

Gã thuộc hạ quay bước ra bên ngoài cổ miếu. Trong khi đó Lâm Thanh Tử trên nóc cổ miếu dí mắt nhìn xuống. Thành Tử không nhìn cái giỏ bội mà nhìn cổ tiệc chăm chăm. Y cảm tưởng nước bọt sắp nhều cả ra ngoài và cái đói cồn cào như xé bụng.

Trần Bá Tùng mở nắp bội.

Một thiếu nữ khoảng mười tám đôi mươi bật đứng lên. Nàng có một khuôn mặt thật đoan trang và tuyệt đẹp, đôi thu nhân đen lay láy mở to nhìn Trần Bá Tùng:

- Thả tôi ra để về nhà.

nghe giọng nói của nàng quá khẩn thiết, Thành Tử mới dời mắt khỏi cổ tiệc để nhìn nàng và Trần Bá Tùng.

Thiếu nữ nói xong toan bước ra cổ miếu, nhưng Trần Bá Tùng đã thộp trảo vào tay nàng:

- Sao nàng vội đi như vậy? Nàng không có chút tình với Trần mỗ à?

Bá Tùng vừa nói vừa kéo thiếu nữ lại gần mình.

Nàng hoảng hốt giật mạnh tay lại.

Xoạt...

Ổng tay xiêm y của nàng bị rách toạt, nằm gọn trong tay bang chủ Cái Bang Trần Bá Tùng.

Nàng hoảng hốt, run rẩy:

- Người... người...

Bá Tùng nghiêm giọng nói:

- Nàng hãy ngoan ngoãn nghe lời Trần mỗ rồi ta sẽ đưa nàng về nhà.

Thiếu nữ thối lùi một bước:

- Tôi phải nghe những gì ông nói?

Thiếu nữ bối rối hỏi:

- Tôi là con gái quê, ông muốn gì ở tôi?

Bá Tùng mỉm cười:

- Nàng tên gì?

- Tôi tên là Hà Như Bình.

- Tên nàng đẹp lắm. Như Bình muốn biết Trần mỗ thích gì ở nàng không?

Như Bình chớp đôi mắt to, ôn nhu nói:

- Trần đại hiệp đã biết tên tôi rồi thì để tôi về nghe.

Như Bình vừa nói vừa thối ra sau hai bước nữa. Nàng toan quay lưng ra thì Bá Tùng đã xộc tới ôm lấy bờ vai thon thả của nàng.

Như Bình giẫy nảy:

- Ông... ông làm gì vậy... Buông tôi ra đi... Buông tôi ra...

Nàng vừa thét vừa cố đẩy bang chủ Cái Bang Trần Bá Tùng. Nhưng gã bang chủ mặc nhiên với sự phản kháng của nàng. Y vẫn ôm cứng đôi vai của Như Bình, miệng thì nói:

- Ta thích nàng lắm. Nàng cứ ở lại đây với ta.

Y dí mặt mình vào má Như Bình.

Đột ngột Như Bình há miệng cắn vào tay Trần Bá Tùng. Bang chủ Cái Bang nhăn mặt, thốt lên:

- Ôi cha...

Gã buông tay khỏi đôi vai thon thả của Như Bình, hừ nhạt một tiếng, trợn mày trợn mắt nhìn Như Bình:

- Tiện nữ... Người dám giở trò cắn Trần mỗ ư?

Như Bình hoảng hốt:

- Tại ông ôm tôi.

Nàng nhăn nhó như muốn khóc:

- Ông để tôi về đi... tôi sẽ mời đại phu đến chữa cánh tay của ông.

Bá Tùng nạt ngang:

- Trần mỗ không cần mấy tên đại phu chết tiệt của nàng. Nàng đã cắn ta thì phải chữa cho ta.

- Tôi đâu phải là đại phu.

Bá Tùng đổi giọng lại thật ôn tồn:

- Nàng còn giỏi hơn cả đại phu nữa. Vết cắn này đối với ta thì có gì đâu. Chỉ cần nàng ngoan ngoãn thì ta vui rồi.

Bá Tùng giang rộng hai tay trông thật là bỉ ổi:

- Nàng hãy ngoan ngoãn đến với Trần mỗ đi.

Bá Tùng vừa dứt lời, cặp trên mày xéch ngược đột ngột chau hằn lại. Y từ từ rút tay lại chìa ra trước mặt mình. Hành động của gã trông thật ngơ nghếch và nực cười. Đến ngay cả Như Bình cũng không khỏi ngạc nhiên bởi hành động quái gở của Trần Bá Tùng.

Trần Bá Tùng nhìn vào bàn tay phải của mình mãi một hồi, rồi từ từ ngẩng mặt nhìn lên nóc cổ miếu.

Gã gằn giọng nói từng tiếng:

- Tiểu cẩu nào dám phun nước miếng vào tay Trần mỗ, mau ra mặt đi.

Lâm Thanh Tử từ trên cây xà ngang của ngôi cổ miếu lướt xuống, vừa gãi vừa nói:

- Lâm mỗ lỗ mà thôi.

Trần Bá Tùng nhìn Thành Tử chăm chăm:

- Thì ra là người, Lâm Thanh Tử.

Bá Tùng nghiêng răng ken két. Y nhìn vào lòng bàn tay mình:

- Người dám phun nước miếng vào tay Trần mỗ.

Thành Tử lắc đầu:

- Đâu có phun... Đâu có phun.

- Không phải người thì ai?

Thành Tử chỉ cổ tiệt sau lưng Bá Tùng, rồi bất ngờ bước đến cổ tiệt thộp lấy một chiếc đùi gà tròn ửng.

Y nhìn cái đùi gà:

- Tại cái đùi gà này.

Bá Tùng nhăn mặt:

- Người nói nghe nực cười quá, chẳng lẽ cái đùi gà có thể phun nước bọt được ư?

- Lâm mỗ không nói như vậy. Chỉ vì Lâm mỗ nhìn nó thèm quá nên chảy ra nước bọt, vô tình nước bọt của Lâm mỗ rơi đúng vào tay bang chủ.

- Hừ...

Lâm Thanh Tử khoát tay:

- Bang chủ đừng nóng giận làm gì mà mất sức. Mặt của bang chủ đã xấu rồi giờ giận nữa càng xấu hơn thì Như Bình cô nương sao để mắt tới bang chủ.

Trần Bá Tùng nạt ngang:

- Im mồm !

Thành Tử bụm miệng lại.

Bá Tùng gằn giọng nói từng tiếng:

- Người đã để nước bọt của người dính vào tay Trần mỗ, bây giờ người phải liếm hết số nước bọt này.

Thành Tử nhăn nhó:

- Bang chủ sao lại bắt Lâm Thanh Tử liếm nước bọt vậy.

Y lắc đầu:

- Bang chủ không rộng lượng chút nào.

Thành Tử vừa nói vừa đưa chiếc đùi gà vào miệng nhai ngấu nghiến. Chỉ loáng mắt chiếc đùi gà chỉ còn khúc xương thôi.

Bá Tùng nheo mày:

- Thức ăn của ta người cũng ăn nữa. Thật là quá đáng rồi.

Thành Tử chìa khúc xương đến trước:

- Bang chủ cũng đã từng ăn giết ăn chộp như Lâm mỗ, giờ Lâm Thanh Tử chỉ ăn có mỗi một chiếc đùi gà mà người đã sừng cồ không cho rồi. Bang chủ không rộng lượng tý nào.

- Trần mỗ sẽ bẻ từng cái chân, cái tay của người.

Thành Tử khoát tay:

- Đừng... Bang chủ đừng nóng. Lâm mỗ với Bang chủ không thù oán chỉ vì một bãi nước bọt, một chiếc đùi gà mà trở nên bất hòa, không nên. Thật sự không nên như vậy.

Y mỉm cười nói:

- Bang chủ chỉ cần chùi tay mình vào áo như Thành Tử nè.

Thành Tử vừa nói vừa làm, rồi xòe tay đến trước:

- Bang chủ thấy không, tay của Thành Tử đã sạch trơn chẳng còn chút mỡ gà nào. Bang chủ làm thử đi... Làm thử đi.

Thành Tử vừa nói vừa ngồi bệt xuống cổ tiệc. Y thuận tay nhón tiếp một chiếc đùi gà nữa. Thành Tử nhìn chiếc đùi gà một cách thèm thuồng:

- Thức ăn của Bang chủ Cái Bang quả là ngon tuyệt. Ai dám bảo dân Cái Bang đói khát chứ.

Thành Tử nói xong ngoạm một miếng thật to.

Thành Tử quá tự nhiên ăn uống. Bá Tùng giận đến sôi gan vỡ mật.

Y quát lớn một tiếng:

- Người phải chết.

Bá Tùng nhảy bổ tới Thành Tử, tay biến hóa thành một thế Ứng trào công vỗ xuống thiên đỉnh đối phương.

Thấy Bá Tùng tập kích mình, Thành Tử vẫn mặc nhiên chờ thế trào của Bá Tùng tập kích. Những ngón tay trào công còn cách đỉnh đầu Thành Tử ba gang tay, y chỉ khẽ lắc vai. Thế mà thân ảnh của Thành Tử như lướt trên mặt đất dời ra chỗ khác.

Ngọn trào của Bá Tùng chộp hụt đối phương thộp luôn vào chén nước chấm.

Thành Tử nhăn nhó nhìn Bá Tùng:

- Bá Tùng... Cái đó không phải nước rửa chén đâu. Nước chấm ăn thịt gà mà. Bang chủ tệ quá. Tay bang chủ như thế thì Hà cô nương đâu ưng người được.

Bá Tùng càng nghe càng sôi gan. Mặt y biến sắc qua màu tái bầm. Chính quá giận mà Bá Tùng biến sắc như vậy.

Bá Tùng với tay chụp thanh kiếm để bên. Y rút xoạt lưỡi kiếm ra khỏi vỏ:

- Lâm Thanh Tử... Nếu Bá Tùng hôm nay không xẻo da lóc thịt người thì đâu còn mặt mũi nào đi lại trên giang hồ chứ.

Thành Tử nhăn nhó, quẳng chiếc xương gà xuống đất rồi nói:

- Bang chủ có đi thì đi chứ đâu có ai nhìn mặt người mà người sợ.

Lời còn đọng trên môi Thành Tử thì Bá Tùng tung kiếm tập kích ngay. Mũi kiếm của Bá Tùng biến hóa vô lường, như kết thành một bầy đom đóm tập kích trước mặt đối phương.

Thành Tử nhăn mặt nói:

- Bá hoa kiếm pháp.

Thành Tử vừa nói vừa trở thuật Triền Xi Phi Vân tránh né mũi kiếm bá hoa của Bá Tùng. Thân pháp Thành Tử như nước chảy mây trôi, như bóng ma vô hình lách tránh mũi kiếm của Bá Tùng một cách tài tình, không gian trong cổ miếu hẹp như thế mà tuyệt nhiên mũi kiếm bá hoa của Bá Tùng không thể chạm được tới chéo áo của Thành Tử. Càng đánh Bá Tùng càng sôi giận hơn.

Thành Tử vừa tránh bá hoa kiếm pháp vừa nói:

- Bang chủ đừng nóng quá. Kiếm pháp bá hoa mà nóng nảy thì mất đi sự kỳ diệu đấy.

Đột nhiên đang lảng tránh Bá hoa kiếm pháp của Bá Tùng, Thành Tử đột ngột điểm mũi giày lướt lên trần nóc cổ miếu.

Bá Tùng thu kiếm ngược lên nhìn:

- Người trốn trên đó thì có thể thoát khỏi tay Trần mỗ à.

- Thành Tử nghĩ một một chút thôi, chứ có trốn đâu. Y vừa nói vừa mở nắp bầu rượu uống một ngụm lớn:

- Khà... Rượu của Bang chủ cũng rất ngon.

Thành Tử vắt chân đứng đưa nhìn Bá Tùng nói:

- Đánh bao nhiêu đó rồi, Bang chủ phải nghỉ ngơi một chút chứ, chẳng lẽ cứ đánh hoài sao.

Thành Tử nhìn qua Như Bình :

- Hà cô nương cứ ở đó nhé.

Bá Tùng trợn mắt mím môi, trong ý niệm của gã thì còn mỗi một ý là làm sao xẻo da lóc thịt được Lâm Thanh Tử mới hả.

Thành Tử uống thêm một ngụm rượu nữa, nhìn Bá Tùng nói:

- Mặt của Bang chủ trông ngộ quá hà. Mặt tròn môi mím, Lâm mỗ trông mà ngỡ như... như mặt con cù lần.

Cơ giận của Bá Tòng như bị Thành Tử đổ thêm dầu vào lửa, y thét lớn:

- Chết.

Bá Tòng hoành kiếm, dậm mạnh chân lướt thẳng lên xà ngang toan đâm xộc kiếm vào đan điền Thành Tử.

Thành Tử chỉ chờ có thế, khi mũi kiếm còn chưa chạm được đến y trang, thì gã đã dốc cả bầu rượu nóng vào mặt Trần Bá Tòng.

Hứng trọn cả số rượu vào mặt, mắt Bá Tòng cay xè chẳng còn thấy gì nữa, và trong lúc y còn chơi vơi giữa khoảng không, Bá Tòng đâm ra lung tung, kiếm pháp bị loạn chẳng định được chỗ nào cần tập kích đối phương, mà thọc đại mũi kiếm vào cây xà ngang.

Cộp...

Mũi kiếm sắc bén của Bá Tòng như cây đinh ghim sâu hút vào thân cột, khiến cho gã không thể rút ra được, mà lại cản ngược không cho y dụng hết thuật khinh thân để lướt lên trên.

Bá Tòng chỉ còn mỗi cách buông đốc kiếm mà hạ thân xuống. Ý niệm đó lướt qua đầu, Bá Tòng liền buông đốc kiếm khi bị Thành Tử đạp thẳng vào đỉnh đầu.

Bộp...

Hứng trọn cái đạp của Thành Tử, Bá Tòng chẳng khác nào một bị thối từ trên cao rơi xuống sân cổ miếu.

Bịch...

Cả thân thể Bá Tòng ê ẩm. Y gượng đứng lên.

Trong lúc đó Thành Tử đã chễm chệ ngồi bên cổ tiệc nhâm nhi món ăn khác.

Thành Tử nhìn Bá Tòng rồi ngoắc gã:

- Bang chủ cứ lại đây ăn uống cho lại sức rồi đánh tiếp với Lâm mỗ.

Bá Tòng thở dốc từng cơn. Y gằn giọng nói:

- Lâm Thanh Tử... Hôm nay ta nhường ngươi một bước.

Bá Tòng nói xong quay lưng bước luôn ra ngoài cổ miếu, trong khi Thành Tử thản nhiên uống rượu và ăn.

Hồi 12

DẠ QUÂN TỬ - TÌNH NỮ NHÂN

Lâm Thanh Tử mãi ăn, mãi uống mà không màng đến Hà Như Bình, cho đến lúc như đã quá no đủ mới chợt quay lại Như Bình. Y nhướn mày nói với nàng:

- Hê...

Hà Như Bình nghe Thành Tử gọi giật mình nép sát lưng vào vách cổ miếu. Cánh tay trần thì dẫu ra sau lưng.

Thấy nàng có vẻ sợ hãi mình, Thành Tử nhún vai nói:

- Hà cô nương đừng sợ tại hạ. Lâm Thanh Tử đâu thuộc hạng người như Trần Bá Tùng đâu.

Lâm Thanh Tử khoát tay:

- Thành Tử đói quá mãi ăn uống mà quên cô nương. Giờ cô nương có thể đi được rồi đó. Đi đi !
Như Bình vẫn đứng nghệt ra nhìn họ Lâm.

Thành Tử cau mày:

- Sao cô không đi. Thành Tử nói thật đấy, đừng nghĩ Lâm Thanh Tử nói bậy bạ với Hà cô nương.

Thành Tử chui luôn hai tay vào trang y của mình. Y đứng lên rồi bất chợt quay lại Hà Như Bình nghe rằng nheo mày.

Hà Như Bình hoảng hốt thốt lên:

- Ôi...

Thành Tử bật cười khanh khách:

- Lâm mỗ dọa nàng thôi. Giờ ta đi tìm chỗ ngủ đây, khi nào nàng muốn đi thì cứ đi. Lâm mỗ không cản nàng đâu.

Thành Tử nói xong bước thẳng đến góc cổ miếu. Y như chẳng cần biết đến chỗ mình sắp ngủ sạch hay dơ mà thản nhiên nằm xuống gác chân, ngửa mặt nhìn lên góc cổ miếu. Thành Tử suy ngẫm về Lãnh Nhật Phong, Tống Hàn Giang, Kha Bạc Kim và Mộng Đình Hoa, suy nghĩ không bao lâu y đã phát tiếng ngáy khò khò.

Hà Như Bình đứng nhìn Thành Tử ngủ ngon lành mà tự hỏi:

- Không biết gã Lâm Thanh Tử ngủ chưa hay giả vờ, sao mà mới đặt lưng xuống sàn cổ miếu đã ngáy ang như sấm ròi.

Như Bình nhìn cỗ tiệc còn khá nhiều thức ăn, rồi nhìn ra ngoài cổ miếu. Trời bên ngoài đã sập tối om om, khiến cho nàng sợ hãi mà chưa ly khai khỏi Thành Tử. Trong tâm tưởng của nàng nghĩ:

- Dù sao gã kia cũng đã cứu nàng thoát khỏi hai cái gã Cái Bang mà chẳng đòi hỏi gì, chắc hẳn gã là người tốt. Vậy mình có thể nhờ gã đưa về Dương Châu, chứ một mình đi bây giờ lỡ gặp lại hai gã Cái Bang kia thì không biết sự tình ra sao nữa.

Ý nghĩ đó khiến cho Như Bình ngồi xuống sàn chờ Thành Tử thức dậy. Tiếng ngáy pho pho của Thành Tử cứ cất lên như sấm đều đặn vỗ vào thính nhĩ của Như Bình khiến nàng cau mày lắc đầu.

Như Bình lại nhìn cổ tiệp. Nàng rón rén bước đến cổ tiệp nhón là một chiếc cánh gà ăn cho đỡ đói. Vô tình Như Bình lại liếc trộm Thành Tử.

Nàng phải nheo mày bởi chỗ nằm của Thành Tử dơ bẩn, phủ đầu gián nhện. Bất chợt Như Bình nhìn thấy một con gián bò lên mình Thành Tử. Nàng hốt hoảng thét lớn:

- Con gián...

Tiếng thét của Như Bình vang lộng lộng thể mà Thành Tử vẫn ngáy đều. Thậm chí có con gián bò lên mặt gã, gã cũng chẳng rục rịch gì.

Từ trong góc chỗ Thành Tử ngủ lại xuất hiện một lúc năm sáu con chuột nhắt. Chúng ngheh mặt nhìn cổ tiệp bằng đôi mắt đen láy.

Những thức ăn kia khiến lũ chuột nhắt cứ trố mắt háu nhìn một cách thèm thuồng. Chúng thập thò một lúc rồi đồng loạt bò thẳng đến cổ tiệp.

Hà Như Bình thấy chuột sợ còn hơn thấy ma. Nàng rú lên:

- Lâm công tử... chuột...

Miệng thì thét, chân thì bò đến bên Thành Tử. Như Bình lay gã liên tục:

- Lâm công tử... Lâm công tử... chuột... gián... Lâm công tử...

Mặc cho nàng lay, Thành Tử vẫn ngủ ngáy đều. Xem chừng những lời của Hà Như Bình không lọt vào tai của họ Lâm.

Một con chuột bò ngang qua chân Như Bình, khiến nàng hốt hoảng ngồi thộp luôn lên mình Lâm Thanh Tử.

Đến lúc này Lâm Thanh Tử mới giật mình, ngồi bật dậy dụi mắt. Y nhận ra Như Bình đang ngồi trên mình liền tăng hăng:

- Hà cô nương tưởng tại hạ là cái ghế cho cô ngồi sao?

Như Bình mặt còn biến sắc chỉ lũ chuột:

- Lâm công tử... chuột và gián nhiều lắm.

Như Bình vừa nói vừa ngồi xuống sát bên cạnh Thành Tử. Nàng bó gối co ro nhìn lũ chuột đang nhấm nháp những thức ăn thừa.

Thành Tử thấy nàng nhìn lũ chuột cũng nhìn theo. Y mỉm cười nói:

- Chúng chẳng có gì đáng ngại.

Gã nói xong lại gác tay lên trán. Như Bình thấy Thành Tử nằm trở lại ngò đầu y sẽ khó ngủ được, nhưng chỉ trong chốc lát Thành Tử lại ngáy vang như sấm động.

Như Bình nheo mày:

- Bộ gã Lâm công tử này cả đời chưa ngủ hay sao mà mới đặt đầu xuống đã ngáy vang rồi.

Một con chuột nhắt nghênh đầu nhìn Như Bình.

Như Bình bặm môi một lúc rồi mới nạt con chuột đó:

- Mày nhìn gì ta chứ?

Như Bình vừa nói dứt lời thì cảm giác có gì đó phía sau mình. Nàng quay ngoắt lại. Bên kia hông của Thành Tử là một cái hang, chuột đang kéo bầy bò ra.

Như Bình mặt cắt không còn một chút máu. Nàng lại ngồi lên mình Thành Tử:

- Cứu tôi với.... Lâm công tử cứu tôi với...

Mặc cho nàng hét, Thành Tử vẫn ngáy đều. Lũ chuột bò qua chân Thành Tử khiến Như Bình không kiềm được sợ hãi, nàng liền giẫy giụa la hét.

- Trời ơi trời, cứu tôi với...

Thành Tử trở mình. Y tròn mắt nhìn Như Bình:

- Ơ, cô cứ tưởng tại hạ là cái ghế ngồi hoài hay sao?

Thành Tử đẩy nàng xuống.

Như Bình níu lấy cổ áo Lâm Thanh Tử:

- Lâm công tử cứu tôi với.

- Cô có bị gì đâu mà cứu.

- Lũ chuột nhắt... bọn chuột nhắt kia kìa..

- Ừ... chuột thì chuột chứ có gì đâu. Tại hạ sắp bẹp người rồi đây.

Như Bình lại ngồi xuống sàn cổ miếu, nhưng tay cứ ghì chặt lấy cổ áo Lâm Thanh Tử.

Lâm Thanh Tử nhăn nhó. Y gỡ tay Như Bình, gắt gỏng nói với nàng:

- Để tại hạ đuổi lũ chuột cho, nhưng từ giờ cô đừng có phá giấc ngủ của tại hạ nữa đấy nhé.

Thành Tử vừa nói vừa nhòm dậy. Y bò đến chỗ lũ chuột đang nhấm nháp gần giọng nói:

- Lũ bay nghe lệnh ta rút hết ngay lập tức. Nếu Hà cô nương còn phá giấc ngủ của ta thì các người mới trừng trị nàng.

Lũ chuột thấy Thành Tử hốt hoảng bò vội vào trong hang. Đuổi xong lũ chuột phàm ăn, Thành Tử quay lại Như Bình:

- Tại hạ đã đuổi chúng đi rồi, cô nương đừng phá giấc ngủ của tại hạ nữa nhé.

Như Bình gật đầu:

- Để tôi dọn chỗ cho Lâm công tử nghỉ ngơi.

Thành Tử khoát tay:

- Từ trước đến giờ Lâm mỗ có bao giờ dọn chỗ ngủ của mình đâu, cô nương khỏi bận lòng vì tại hạ.

Thành Tử vừa nói xong ngả lưng ngay xuống bên cạnh cổ tiệc và chỉ trong chốc lát y lại bắt đầu ngáy pho pho. Như Bình chỉ còn biết lắc đầu nhìn Thành Tử.

Thành Tử bất ngờ ngồi lên nhìn nàng. Hành động của Lâm Thanh Tử khiến Hà Như Bình giật thót ruột.

Nàng dịch về sau một chút:

- Công tử...

Tất nhiên trên mặt nàng thoáng hiện những nét sững sốt, pha trộn sự hoảng sợ. Tình nhãn sáng ngời của Thành Tử bắt ngay lấy những nét hoảng hốt của nàng.

Như Bình lắc đầu nói:

- Lâm công tử làm gì vậy?

Thành Tử nghệt mặt hỏi:

- Tại hạ có làm gì đâu.

- Sao công tử đột ngột thức dậy nhìn tôi chăm chăm khiến Như Bình giật mình.

- A... Nàng lại nghĩ Lâm Thanh Tử này giống một khuôn với hai cái gã Cái Bang sàm sỡ rồi.

Như Bình lắc đầu:

- Không đâu. Như Bình không có nghĩ như vậy đâu.

- Không nghĩ vậy sao nàng lại sợ ta chứ?

- Như Bình không sợ công tử. Trong cổ miếu này Như Bình chỉ sợ chuột và gián thôi.

- Vậy thì được.

Thành Tử nhìn thẳng vào mắt Như Bình:

- Nàng đừng sợ Lâm Thanh Tử nhé. Trông Lâm Thanh Tử dơ bẩn vậy đó nhưng trong tâm Thành Tử không xấu đâu.

- Như Bình có thể nhòm thấu tâm công tử.

Thành Tử mỉm cười:

- Nàng nghĩ như thế là tốt rồi, sao nàng không về nhà mà ở lại đây?

Như Bình thở dài một tiếng:

- Trời tối, Như Bình không dám đi nữa. Mà nhà Như Bình lại rất xa nơi đây, những người hầu theo Như Bình thì đều bị chết cả rồi.

Thành Tử hốt hoảng:

- Sao bị chết, Thành Tử trông dáng cách của nàng có vẻ tiểu thư đài các thế mà không chết, còn những người theo hầu ắt phải là những hảo hớn trên giang hồ mà chết hết. Nghe qua cũng lạ lùng đó.

Thành Tử nhướn mày:

- Họ chết như thế nào?

- Bị hạ độc.

- Ai hạ độc họ?

- Chính gã thuộc hạ của Cái Bang. Sau khi hạ độc giết hết bốn người hầu của Như Bình, tên đó mới đưa Như Bình về cổ miếu cho chủ nhân của hân.

Nàng cúi mặt nhìn mũi hài của mình:

- Không có công tử ra tay kịp thời, không biết giờ đây Như Bình như thế nào. Và có lẽ cũng khó mà gặp mặt nội tổ nữa.

Thành Tử ngáp dài một cái:

- Thôi được rồi, bây giờ tai qua nạn khỏi nàng khỏi lo nữa và hãy để yên cho ta ngủ.

- Lâm công tử, Như Bình có một chuyện này muốn nhờ công tử.

Thành Tử khoát tay:

- Không không, nàng đừng nói. Ta không giúp ai đâu, cực thân lắm.

Như Bình sa sầm mặt:

- Chuyện Như Bình nhờ chắc hẳn Lâm công tử sẽ được nội tổ thưởng xứng đáng.

Thành Tử chớp mắt. Gã nghĩ thầm:

- Nếu Tống huynh còn sống đến lúc này thì người đã tính với nàng rồi.

Mặc dù trong ý niệm Thành Tử nghĩ như vậy, nhưng lại hỏi Như Bình:

- Nàng muốn tại hạ giúp đỡ chuyện gì?

- Như Bình chỉ nhờ Lâm công tử đưa đến "Trúc gia trang"

Thành Tử nheo mày:

- Làng là người ở "Trúc gia trang"?

Như Bình gật đầu.

Thành Tử lại hỏi tiếp:

- Vậy lão Vạn Dược Thần Y Hà Tổ Tổ là gì của nàng?

Hà Như Bình mỉm cười:

- Lâm công tử có thể đoán ra mà.

Thành Tử buông một câu gọn lỏn:

- Nội tổ của Hà tiểu thư.

Như Bình vỗ tay:

- Đúng rồi. Lâm công tử thật là thông minh.

Thành Tử khoát tay:

- Thôi thôi, nàng đừng giả vờ tăng bốc tại hạ. Bất cứ ai nghe nàng nói đều có thể biết Hà được thần y Hà Tổ Tổ là nội tổ của nàng rồi.

Thành Tử chống tay nhìn Như Bình:

- Trúc gia trang nổi danh khắc Trung Nguyên, ngay đến các đại phái trên giang hồ như Thiếu Lâm, Võ Đang, Thần hỏa giáo, đều phải nể mặt, có gì Trần Bá Tùng bang chủ Cái Bang lại không biết mà tính làm nhục nàng.

Như Bình nhún vai:

- Như Bình không nói thân phận của mình.

Thành Tử nhăn nhó:

- Sao nàng ngu quá vậy?

Như Bình tròn đôi thu nhãn to đen lay láy:

- Sao công tử lại chửi Như Bình?

- Tại vì nàng không nói thân phận của mình nên Trần Bá Tùng mới giở trò trêu hoa ghẹo nguyệt, cợt nhả, như nàng nói cho Bá Tùng biết thì hẳn chẳng dám đụng đến sợi tóc của nàng nữa.

Thành Tử chỉ tay vào mặt Như Bình:

- Thật là ngu.

Như Bình sa sầm mặt:

- Nói như công tử hoá ra Như Bình chỉ biết sống dựa vào nội tổ thôi sao. Là một cánh hoa tầm gửi thì có đáng sống không chứ. Nếu như sau này nội tổ quy tiên thì Như Bình sẽ dựa vào ai.

Thành Tử với tay thộp bầu rượu, tu luôn một ngụm dài, rồi đặt xuống trước mặt mình:

- Vạn được thần y Hà Tổ Tổ mà quy tiên thì nàng dựa vào tướng công của mình.

Như Bình then mặt:

- Như Bình chưa có tướng công.

- Tại sao không có tướng công chứ?

- Như Bình không thích.

- Không thích thì thôi.

Thành Tử lại tu một ngụm rượu nữa rồi nói:

- Tại hạ cũng đang có việc đến Dương Châu Thành, mà Trúc gia trang thì không xa Dương Châu bao nhiêu. Tại hạ sẽ đưa công tử về Trúc gia trang, nhưng lão Vạn dược thần y sẽ tặng gì cho tại hạ đây.

- Công tử muốn gì sẽ được đó.

- Chắc không?

Như Bình khẳng khái gạt đầu:

- Như Bình từ lúc thiếu thời cho đến bây giờ không bao giờ nói hai lời.

Thành Tử gãi đầu:

- Thôi được rồi, đến lúc đó tại hạ sẽ tính với lão Vạn dược thần y. Bây giờ tại hạ ngủ đây.

Như Bình nhăn nhó:

- Bộ lúc nào công tử cũng ngủ sao?

- Tại hạ chẳng có việc gì phải làm trong đêm nay, không ngủ thì chẳng lẽ thức.

Y vỗ trán mình:

- Thành Tử quen sống như vậy rồi.

Như Bình thở dài một tiếng:

- Đến Trúc gia trang mà Như Bình phải vận y trang như thế này Lâm công tử không ngại à.

Thành Tử nheo mày:

- Ngại gì?

- Trang y của Như Bình rách một ống tay ào nè.

Thành Tử nhún vai:

- Có sao đâu. Hay nàng muốn Thành Tử sửa lại cho nàng.

Như Bình mở to mắt ngạc nhiên nhìn Thành Tử:

- Lâm công tử cũng biết may vá sửa trang y phục ư?

Thành Tử ưỡn ngực:

- Tất nhiên rồi, những người như Lâm Thanh Tử thì phải biết làm mọi thứ. Nàng đừng tưởng chỉ có nữ nhân mới biết chuyện kim chỉ còn nam nhân thì chẳng biết gì. Sống trong giang hồ thì cần phải biết mọi thứ.

Như Bình mỉm cười, ngồi dịch lại bên Lâm Thanh Tử :

- Lâm đại ca sửa trang y lại giùm Như Bình nghe.

Thành Tử đứng lên ngắm nàng :

- Nàng đứng lên xem.

Như Bình đứng dậy đối mặt với Thành Tử.

Lâm Thanh Tử thối lại một bộ. Y nghiêng đầu qua lại, chẳng khác nào một con rối rồi gật đầu:

- Tại hạ có cách sửa trang y cho tiểu thư rồi.

Lâm Thanh Tử nắm lấy cánh tay trái của Như Bình. Hắn nắm ống tay áo còn lại rồi bất ngờ giật mình một cái.

Xoạt...

Thêm một chiếc ống tay áo bị Thành Tử giật lìa ra khỏi trang phục của Hà Như Bình. Như Bình biến sắc:

- Lâm công tử làm gì vậy. Sao lại xé ống tay áo của Như Bình?

Thành Tử ngẩng nàng rồi gật đầu:

- Tại hạ sửa trang y cho tiểu thư xong rồi đó.

Như Bình tròn mắt:

- Xong rồi là sao, chẳng lẽ xé thêm ống tay áo của Như Bình mà gọi là may vá à?

- Cần gì phải dùng kim chỉ. Nếu có chiếc gương, cô nương sẽ nhận ra nét đồng thanh, đồng thủ trên bộ trang phục của cô.

Thành Tử gật đầu:

- Đẹp thật.

- Thế này mà đẹp ư?

- Nếu cô không thấy vừa mắt thì tự mình làm lấy đi.

Thành Tử nói xong ngồi bệt xuống bên mâm cỗ. Y càu nhàu:

- Lâm Thanh Tử làm bất cứ chuyện gì từ trước đến nay chưa từng bị ai chê bao giờ, hôm nay giúp cho tiểu thư đã không được khen lại còn bị chê bai nữa. Thiệt phí công vô ích.

Y bưng bầu rượu dốc ngược lên tu ừng ực rồi đặt bầu rượu xuống trước mặt mình:

- Thật là hổ thẹn, làm ơn mắc oán.

Như Bình ngồi xuống cạnh Thành Tử :

- Như Bình đâu có trách Lâm đại ca. Như Bình chỉ thấy trang phục của mình kỳ dị thôi.

Thành Tử quay sang trợn mắt nhìn nàng :

- Kỳ là sao... tại nàng không nhận ra nét đồng thanh đồng thủ mà thôi. Nếu nàng chê thì cứ cời ra bỏ quách đi cho rồi.

Như Bình thẹn đến chín cả mặt:

- Như Bình phải cời xiêm y?

- Thì nàng thấy nó xấu, bạn làm gì?

Như Bình lắc đầu:

- Như Bình không thấy trang y mình xấu nữa đâu.

- Vậy thì tốt. Bây giờ thì nàng đừng kêu réo Lâm mỗ nữa nghe.

Lâm Thanh Tử vừa toan đặt lưng xuống thì Như Bình lại lôi gã ngồi dậy:

- Lâm đại ca.

Lâm Thanh Tử trợn mắt:

- Cái gì nữa đây?

Gã hừ nhạt một tiếng rồi nhìn Như Bình gắt gỏng nói:

- Cây độc không hoa, gái độc không chồng.

- Lâm đại ca nói ai vậy?

Thành Tử cười mỉm:

- Ta đâu có nói ai.

Như Bình cau có:

- Phải Lâm đại ca nói Như Bình không?

- Tam làm gì dám nói tiểu thư Trúc gia trang là gái cô độc chứ.

Y khoát tay:

- Thôi, thôi đừng hỏi nữa. Lâm mỗ chẳng muốn nói chuyện với nàng nữa đâu.

- Vậy Lâm huynh muốn nói chuyện với ai?

- Với ai ư. Ta chỉ muốn nói chuyện với ma thôi.

Như Bình rùng mình:

- Lâm đại ca muốn nói chuyện với ma à?

Thành Tử gật đầu:

- Ừ bởi vì ma mới là những bằng hữu tốt của Lâm Thanh Tử. Họ đang chờ Lâm Thanh Tử dưới Tử

Thành đó.

- Bộ trên cõi nhân gian này có ma thật sao.

Thành Tử gật đầu:

- Có chắc rồi, mà cũng có tên nữa.

- Lâm đại ca thử nói cho Như Bình nghe, ma tên gì?

Thành Tử vuốt mặt mình:

- Một con ma chuyên môn tính toán, lúc nào cũng khư khư chiếc bàn tính bên mình tên là Tống Hàn Giang. Một con ma đại lực phi thường tên là Kha Bạc Kim, và một con ma nữa tên là Mộng Đình Hoa.

- Đó là những con ma bằng hữu của Lâm đại ca à?

Thành Tử gật đầu:

- Đúng như vậy.

- Vậy họ có thường hay đến thăm công tử không?

- Tất nhiên là đến thường xuyên rồi.

Thành Tử vừa nói dứt lời, Như Bình thoáng rung mình bởi ý tưởng có ma trên cõi nhân gian này thì một luồng gió nhẹ thổi đến mang theo những đồng tiền ma rắc đầy ngói cổ miếu.

Như Bình mặt cắt không còn giọt máu, xanh xám. Nàng ôm cứng lấy Lâm Thanh Tử:

- Lâm đại ca... Ma đến thật rồi.